PROMIN

ПРОМІНЬ

Ч. 11
ЛИСТОПАД
1979

Second Class Mail Registration Number 1925

ПРОМІНЬ
РІК XX. ЛИСТОПАД 1979 Ч. 11
Виходить раз у місяць
Видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Редагує Редакційна Колегія
Редактор — НАТАЛІЯ КОГУСЬКА

PROMIN
No. 11 NOVEMBER, 1979 VOL. XX.
Monthly Publication
Published by
UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N OF CANADA
Edited by Editorial Committee
NATALIA KOHUSKA — Editor

Передплата в Канаді	$8.00
Передплата до інших країн	8.00
Поодиноке число	.80

Передплату висилати на адресу:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

Subscription in Canada	$8.00
Subscription in other countries	8.00
Single copy	.80

Address:
PROMIN
P. O. Box 3551, Sta. B. Winnipeg, Man. R2W 3R4

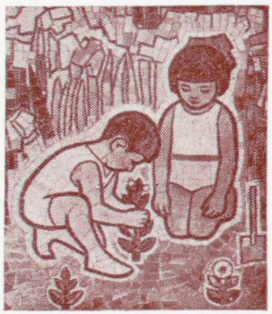

В ЦІМ ЧИСЛІ:

З вибраних думок Ольги Кобилянської ... 1
Я. Курдидик — Близнюки ... 2
Емілія Остапчук — Йти з кроком часу ... 3
А. Курдидик — Самотою біля великої медведиці ... 5
М. Керніцька і Є. Прокіпчук — Звіт 38-го З'їзду Союзу Українок Канади ... 7
Н. С. — Раїса Мороз ... 9
Анна Горбай — Рідна школа в Робліні, Ман. ... 10
Ганна Янішевська — Торонто відзначило 80-літній ювілей Марії Волосевич ... 12
Відділ для дітей ... 14
— Book Presentation in Edmonton ... 15
Anna Balan — Ted Woloshyn ... 16
З. Орест — Недоцінення власного дому ... 18
Текля Гурська — Мої оріхові дерева ... 19
Квіти незабутнім ... 20
Громадська і родинна хроніка ... 21
Річні звіти відділів ... 25
З праці референток „Променя" ... 32
С. Кульба — Довкола дому ... 32
Музей Союзу Українок — Східня філія ... 32

НА ОБКЛАДИНЦІ — Ольга Кобилянська
Фото 1908 року

ВИДАННЯ, ЩО ЇХ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Блискуча зоря, княжна Анна Всеволодівна, Митр. Іларіон	$ 0.50
Вибране, Г. Мандрика	1.50
Видатні жінки України, Н. Полонська-Василенко	6.00
Довідник про Союз Українок Канади	0.10
Листки взорів з мистецької книжки, хрестиками, явор., низинкою	0.25
Дорогами Сорокріччя, Н. Когуська	1.50
Збірка матеріялів, 100-річчя з дня нар. Лесі Українки	2.50
На крилах пісень, пісні з нотами на слова Лесі Українки	10.00
На Роковини Івана Франка	1.00
П'єса, „За нами, сестри!", Анна Звоздецька	1.50
П'єси для молоді	2.50
Програма для садочків	1.50
Програма для Молодших Відділів СУМК	2.00
Програма на свято Л. Українки і О. Кобилянської	1.00
Програма на свято Св. Миколая	2.50
Про життя і творчість Ольги Кобилянської	0.50
Підручник для Надзірної Ради Молодших Відділів СУМК	7.00
50-річчя здобуття громадських прав Української Жінки, Г. Янішевська	0.75
Статут Союзу Українок Канади	0.25
Твори Лесі Українки, в англійській мові, КУК	7.50
Три сильветки, Л. Білецький	1.50
Українські коляди, С. Яременко	0.75
Українська жінка в хореографії, М. Пастернакова	3.00
Чарівний діямант, М. Погідний-Угорчак	2.00
Юний Скоморох, п'єси для молоді	6.00
Я вернуся, О. Крамар	0.50
Pysanka: Icon of the Universe — Museum U.W.A.C.	3.95
"Ukrainan Canadiana" U.W.A.S.	12.00
The Development of Ukrainian Classical Music, D. Koziy	0.50

Союз Українок Канади — Едмонтон, Альберта

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

№25 11024 — 82 Ave.,
Edmonton, Alberta T6G 0T2

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Man., Canada

З ВИБРАНИХ ДУМОК
Ольги Кобилянської

Найбільше займало мене питання жіноче. Ніхто не відчував так глибоко зависимого нужденного положення жінки, як я. Ніхто, здавалось мені не думав стільки над рішенням його, як я. Мені снувалися преріжні думки по голові. Я бачила питання жіноче, майже при кожній нагоді, коли приходилося жінці терпіти. Тямлю, що перечитавши І. Стюарта Мілля, я плакала. З тої пори я читала з подвійною пильністю.

* * *

Мати таку свободу, щоб бути собі ціллю!

Передовсім бути собі ціллю, для власного духа працювати як бджола; збагачувати його, збільшати, довести до того, щоб став сіяючим, прегарним, хвилюючим, зоріючим у тисячних красках!

Передовсім бути собі ціллю й обробляти самого себе з дня на день, з року до року. Різьбити себе, вирівнювати, щоб все було складне, тонке, миле. Щоб не осталося дисгармонії, ані для ока, ані для серця, для жодного зі змислів. Щоб жадоба за красою утихомирилася.

Бути передовсім собі ціллю, а опісля стати, або для одного чимось величнім на всі часи, або віддатися праці для всіх. Боротись за щось найвище, сягаюче далеко поза буденне щастя . . .

Такий мій ідеал.

Свобідний чоловік із розумом — це мій ідеал.

* * *

Одні книжки оживляють ще мене, інакше в тім заколоті я погибла би . . .

* * *

Я думаю часто об нім. Я хотіла би його бачити великим, значним. Великим — із характеру, або значним — із праці для свого народу!

* * *

Коли тільки сотня частина мого народу відчуває так як я, то ми не згинемо! Я перенята його єством, мов рослина соняшним світлом, а коли хто так відчуває, той не загибає.

— Що ви можете, бувши женщиною вдіяти для свого народу? — обізвався якийсь румун до мене.

Що? Коли я буду його гаряче любити, признаюся його членом усюди й у всім, то зроблю доволі.

"ПРОМІНЬ", ЛИСТОПАД 1979

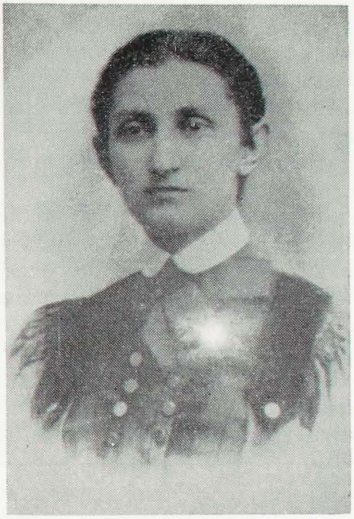

Я найщасливіша, коли пишу, коли потону цілою душею в іншім світі. Це багатий барвний світ, повний гармонії, повний якоїсь несказаної ніжности, або здержливої радости, бутної благородної втіхи. Так живу я мов би двояким життям.

Надворі прегарна, ясна зориста ніч, що своїм чарівним спокоєм викликає тугу з усіх закутків серця; і саме перед моїм вікном завис місяць над горами, тими темними, мовчазними великанами, низько-низько, що видається рукою би його досягнув.

* * *

На заході, на гранчастім верху зеленої гори стоїть столітній одинокий дуб-великан. Височенний, сильний собі, гордий такий! Коли сонце зайде за гори, а небо ще огнем палає, вирізується він виразно на нім.

Дивлячись туди, здається мені, що він рухається, що прикликує мене незамітно до себе й мене тягне до нього дивна-дивна туга. Він там стоїть сам, а я тут.

* * *

На заході, саме над „чорним яром" і над великанською горою, подібно до піраміди й заростого лісом, палало небо червонявим золотом. А там далі, де „зубчаста Лиса" злучалася з білявою скалою, там стелилися по небі прозорі зеленяво-сині пасма хмарок...

* * *

Я хотіла б нинішний вид буковинських гір задержати навіки в пам'яті, а передусім одну

частину краєвиду. Високу, стрімку, густо поросту лісом гору, відділену від сусідньої гори глибоким вузьким яром. У тім яру все темно, однак я його знаю, він не страшний. По спадистих стінах його повиростали густо смереки і то вони здалека такі темні. Серединою між великим і дрібним камінням котиться потік. У мерехтячім світлі місяця блистить місцями, мов дзеркало. Тло, від якого відбиваються гори — то синяво сріблясте небо засіяне зорями, ніжними миготячими зорями.

Понад стрімкою горою, що піднімається під те спокійне пишне склепіння, мов великанська піраміда, стоїть місяць. Його фосфоричне сяйво, немов уділяється вершкам столітніх смерек і вони наче тонуть у нім, — у нім і прозоросинявій мряці, що сповиває цілий ряд гір.

Далеко-широко розляглася глибока тиша, і все те: краєвид, місяць, мряки і місячне матове сяйво пригадують собою дивні казки, переповнені смутком, щастям, сльозами, усміхом, пристрасною любов'ю, невідповідною до нинішніх часів.

В ту далечину, що наводить на душу тугу, полинув мій погляд.

Я понесла б її. куди б і не зайшла, оцю батьківщину мою, гори мої, смерекові великани мої, їх красу і силу та могутню поезію їх. Вони одні не цуралися сироти, кормили її спрагнену душу своєю тихою німою красою, виплекали своєю вдачею характер у мені, нап'ятнували його своїм сумовито-тужливим п'ятном, тому я їх дитина . . .

А відтепер вже не буду їх бачити. Не почую ніколи поважного шемряння бору, сміху гірських потоків, що спішать буйно-свавільною ходою кудись далеко в незнані сторони, не підслухаю розмови прастарих дерев, не буду любуватися ростом молодих; всього того вже не побачу ні в свято, не в будні — ніколи, ніколи!

Я. Курдидик

Близнюки

Я народився близнюком. Був перший, а друге, що народилося зі мною, була моя посестра, темносива тінь. Коли я лежав у колисці, вона теж лежала поруч мене і ссала разом зі мною материне молоко. І коли я підвівся і став на слабкі дитячі ноги, вона теж підвелася, подала мені руку й сказала: — Ходім!...

І від того часу, не відступала ні на крок.

Оце я йду, а вона, ніби невідлучний сторож, іде попереду або позаду.

Часом, коли їй нудно — йде поруч, бере мене під руку, пригортається зовсім близько, і ми, як два старі мандрівники, згадуємо, що перейшли разом майже пів світу.

Оце я сідаю, щоб записати кілька думок, і тоді моя тінь бере стільця, сідає поруч і водить моїм пером. Пристану в тузі чи задумі, і вона теж стає й непорушно вдивляється в мене.

Стаю на коліна, щоб помолитись, — і вона теж розмашисто христиться й клонить чоло до землі.

Іноді надокучає своєю влізливістю, і тоді я хочу втекти від неї. Біжу, але чую, як біжить вона за мною й нечутно гукає:

— Зачекай, відпочиньмо трохи, а то я... зовсім заморилася!

І тоді сідаємо десь на полі, чи при дорозі. Тінь кладе мені на плече темносиву м'яку долоню й питає:

— Що, хочеш утекти від себе самого?... Але ж ще жити треба! Подивися — скільки років пройшли ми вдвійку, а нічого путнього ще не зробили...

— Насправді бо!

І тоді ми підводимося і вертаємося до сірого буденного життя, щоб зробити хоч мале добре д і л о . . .

ПІДВИЩЕННЯ ПЕРЕДПЛАТИ

З уваги на високі ціни друку журнала, паперу і пошти ми примушені піднести ціну на передплаті „Променя" з 8.00 на $10.00 на рік.

Нова ціна на передплату входить в силу з днем 1-го грудня 1979 року. Читачі, які ще не заплатили передплати наперед можуть це зробити до кінця м. листопада.

Задовжених передплатників дуже просимо вирівняти свої залеглости. Наліпка на Вашій адресі на журналі скаже Вам дату, коли Ваша передплата вигасла. Ми віримо в добру волю наших читачів. Поштовий уряд вимагає від нас точних дат передплатників, бо в іншім разі накладає за них більшу суму за пересилку. Поможіть нам виконувати нашу працю без журби та упімнень. Централя Союзу Українок Канади

і Редакція „Променя".

Емілія Остапчук

Йти з кроком часу

Коли говоримо про громадянство можна його розуміти по різному. Офіційно, і у вузькому значенні воно окреслене як привілеї й обов'язки тих, які або родилися в Канаді, або процесом натуралізації стали членами Канади, і які бодай мінімально знають про Канаду, її історію, про уряд і закони.

Ширшу інтерпретацію подають соціологи, а саме: приналежність до групи чи організації без огляду її величини, її завдань і програм, якої цілі скеровані на добро загалу.

Можна з певністю сказати, що ми, українці виконуємо свої обов'язки як громадяни Канади в одному й другому розумінні. Багато з нас беруть участь у загальному житті Канади, забирають слово в різних ділянках канадського життя, і часто навіть відіграють поважну й визначну ролю. Само собою, сама скількість українців звертає на себе увагу. Скількість різних організацій, часописів, журналів, — наші мистецькі виступи народнього й художнього окреслення — наша присутність в наукових, мистецьких, професійних, торговельних та політичних колах, свідчать про нашу живучість і силу в Канаді.

Як численно-велика й активна національна група в Канаді ми дуже багато причинилися до осягнення рівного стану громадянства з англомовними й франкомовними канадцями, що нарешті викреслило нас з рубрики, до якої нас зачислювали, разом з іншими етнокультурними групами, до стану другорядних громадян.

В числі канадського населення ми є одна із провідних етно-культурних груп. Отож, щоб забезпечити дальше наше завидне становище мусимо звернути увагу на дальший розвиток і підсилення наших організацій.

Часи міняються і нам потрібно йти з кроком часу. На світовій шахівниці сьогодні Україна займає важливе місце як змагач за свою незалежність. Рух спротиву в Україні до такої міри розширився, що не тільки заставив нас самих відгукнутися, але звернув на себе увагу світа. Акції, які ми українці провадили зустрілися з співчуттям і вирозумінням нашого канадського уряду, який заняв позитивну офіційну позицію в обороні українських політичних в'язнів у Совєтському Союзі.

Дехто в наших середовищах думає, що для того, щоб бути добрим громадянином Канади, треба відріктися зв'язків з нашим народом і тут, і там, в Україні. Кажуть вони: "... After all, we're Canadians ..." Це глупота! Оперувати такими висловами може тільки той, кому бракує особистих шляхетних властивостей — ті, які недоросли до почуття гордости свого походження, до почуття пошани самих себе, які інтелектуально не розвинули світогляд. Такі особи не можуть бути корисні ані нам, ані Канаді. Генеральний губернатор Канади, Лорд Твідзмюр чітко окреслив доброго українця-горожанина Канади словами: "... коли будете добрими українцями, тоді будете кращими канадцями ..."

Справа, яка завдає нам чимало журби, це недіяльність в наших організаціях нашої молоді, яка евентуально мусіла б нас заступити і керувати нашими справами на нашу користь тут у Канаді, та бути допомогою тим в Україні.

Наша молодь, яка народилася і виховалася в державному устрої Канади, не толерує заострень, які ніякого добра нам не приносять а фактично ослаблюють фібри нашого українського полотна. Партійна незгода і нетолерантність поміж релігіями й світсько-культурними установами створили до якоїсь міри дисгармонію поміж нами. Результатом того — наша молодь, яка пішла в університети й у різні професії й фахи, вирвавшись з-під впливів родичів, відійшла від нашого зорганізованого суспільства, бо вважає, що не тільки наша, так звана „політика" не була їм зрозуміла, але виглядала наївна. Трудно молодій людині зрозуміти, чому всі ми стремимо до одної великої мети — до осягнення самостійности й суверенности України, а в процесі до тієї мети, стільки енергії витрачаємо на спори поміж собою.

Очевидно, що деяка молодь згуртована в різних танцювальних ансамблях і на тому форумі робить свій вклад нашого загального добра. Але це дуже маленька частина того великого потенціялу, якого можна б запрягти до дуже важливої й потрібної акції на політичнй арені.

З великим признанням треба віднестися до тієї молоді з різних кадр, яка з посвятою власного здоров'я виступила голодівкою перед амбасадою Совєтського Союзу в Оттаві, у знак оборони Валентина Мороза, бувшого політичного в'язня і в солідарність з ним під час його голодівки. Ця акція зворушила совість цілого світу і ця акція та інші, які виринули з цього почину, потрясли цілий Совєтський Союз. Ук-

раїнці в Канаді показали свою силу! Це була політична акція великого значення.

До сумління нашої молоді промовила справа оборони людських прав, яку вона добре розуміє, бо нераз включалася в акції оборони прав людей інших народів разом із канадцями інших національних походжень. Отже, коли виринула справа прав української людини в Совєтському Союзі, яку запроторено в тюрми за оборону своєї мови — культури, ця молодь здала свій іспит. Це само собою показало нам і світові, що українська молодь є патріотична, що вона готова на велику жертву для великих справ. І тому сьогодні, Валентин Мороз на волі, захопив особливо молодь, яка зборами великотисячних громад зустрічає того, який своєю одержимістю став символом нескореної України, а який на волі прирік продовжувати свою працю, — має всі дані вивести нашу молодь з інертности до великої спільної акції, з'єднаною великою ідеєю, яка може відіграти у вільному світі критичну ролю в наших політичних і визвольних справах.

Від наших централь залежить наша активність в організаціях бо вони настановляють загальний напрямок праці. Згідно з вимогами сьогодення, ми повинні подбати, щоб всі ділянки наших національних інтересів віддзеркалювалися відповідною працею.

Господарські справи є важливі оскільки вони забезпечують фінансово наші установи. Вони є потрібні! Культурно-мистецька ділянка є корисна й потрібна, якщо подбаємо про чистоту мистецтва, без впливів русифікації на мову, пісню, ношу, вишивку і т.д. Мистецькі виступи мають зовнішну й внутрішню вартість, бо вони служать як доказ іншим про високу культуру українського народу, та виховують нашу дітвору й молодь, вщеплюючи їм любов до традицій й культури того народу, з якого вони вийшли. Одночасно, мистецькі виступи дають нам велике задоволення. Особливу увагу конечно звернути на культурно-освітну ділянку, яка по деяких наших відділах СУК. є занедбана. Освіта, потрібна для кожної людини, наскільки вона окреслює степень культурности людини.

Нам потрібно яснішого думання про важливість гармонізувати наш патріотизм і любов до Канади з потребою шанувати й плекати наші українські традиції й звичаї, зберігати нашу українську ідентичність, та морально підтримувати наш народ в Україні в його боротьбі за свою незалежність. Тоді, ми будемо повноцінними людьми, добрими горожанами Канади, та гідними нащадками українського народу.

НОВА СЕНАТОРКА МАРТА БЄЛІШ

З трьох нових сенаторів, яких назначив прем. Дж. Кларк є одна жінка, з походження українка пані Марта Бєліш, яка походить з широко відомої в Альберті української родини Паламариків.

Її дід Онуфрій Паламарик приїхав до Канади з села Ставчани, пов. Кіцмань на Буковині 1900 року й поселився на фармі в околиці Ендрю, Алберта. Його син Петро, батько сенаторки, фармував в околиці Смокі Лейк, де й прийшла на світ теперішня сенаторка. Вона сама є по званю вчителька, заміжна за канадським поселенцем Бєлішом, що походить із польсько-чеського пограниччя.

Ціле своє життя п-і Бєліш була діяльна в суспільно-громадській праці. Вона працювала в Канадському Червоному Хресті, в Товаристві для боротьби з раком та була делеґаткою до Канадської ради світового розвитку. Через кілька років вона була в управі Албертської асоціяції жінок і з тої організації була проголошена в 1975 р. „жінкою року". В 1959 р. вона кандидувала до Албертської леґіслятури з прогресивно-консервативної партії з округи Редвотер, але перепала при виборах.

Подружжя Бєліш мають одного сина та трьох внуків.

В СПРАВІ РІЗДВЯНИХ ПРИВІТАНЬ

Друзі і приятелі сподіваються святочного поздоровлення одні від одних. „Промінь" є нашим найщирішим приятелем для нас усіх. Він завжди спішить ділити — чи то Вашу радість, чи смуток, чи понесе вість по світі про нашу громадську працю. Тому сподівається Різдвяних привітань.

Отже саме тепер пора почати збирати Різдвяні привітання для журнала — від відділів, від підприємців і професіоналістів, і особисті. Ввиду теперішньої ситуації „інфляції" ми мусимо шукати шляхів, щоб вдержати наш „Промінь" при житті. Деякі відділи вже надіслали свої святочні привіти.

Ціни святочних привітів — пів сторінки $50.00, чверть сторінки — $25.00, одна восьма сторінки — $15.00.

САМОТОЮ БІЛЯ ВЕЛИКОЇ МЕДВЕДИЦІ

Кожний з нас міг би показати на нічному небосхилі сузір'я Великої Медведиці, — сім великих зір, з яких чотири мали б бути колесами і три дальші дишлем Великого Воза, як інакше звуть це сузір'я. А ще вчили нас у школі знаходити Північну, чи пак Полярну зірку: Віддаль між останніми двома колесами Великого Воза продовжіть п'ять разів у напрямі на центр небосхилу — і попадете на ярку зорю. Оце й вона — Північна Зірка. Сама-самісінька, відбита від Великої Медведиці, але й наче частина її, вічність зв'язала їх разом.

Зоя Лісовська кожний раз, коли чую її прізвище, нагадує мені цю Полярну Зірку. Не своїм холодом, ні. Навпаки, з кожного твору Зої палахкотить гарячість її серця, розмах її мистецьких крил, навіть червоний колір, у який наша малярка закохана та який знайдете найчастіше на її творах, — все це далеке від холоду, півночі й полярности. Та й живе Зоя Лісовська з чоловіком Олегом, сином славетного композитора Нестора Нижанківського і теж співаком, музикою та вчителем музики, а теж зі сином, у соняшній Швайцарії, в місті Женеві, куди так рідко-рідко заїздять українці... Кажу ж: Десь там у Мюнхені в Европі, в Нью Йорку в Америці, в Торонті в Канаді кружляють і височать на небосхилі нашого образотворчого мистецтва сузір'я наших Великих Медведиць і Великих Возів, а Зоя в далекій Швайцарії чиста Північна Зірка, — Пов'язана з цим сузір'ям і водночас така далека та самотна...

Та це не значить, що Зоя Лісовська — не український, навіть великий український маляр. Дочка славетного маляра-ґрафіка Роберта Лісовського, родом з Запоріжжя, який в мундирі вояка України емігрантом добився до Львова, тут з місця став членом АНУМУ, що була престижевою і вершковою асоціяцією нашого малярського світу (П. Холодний старший, П. Ковжун, М. Осінчук, Я. Музика й ін.), та Стефанії з Туркевичів, співачки й композиторки (м.ін. у Вінніпезі ставили її „Серце Оксани" і „Куця"), яка недавно померла в Англії, Зоя від дитинства проявляла мистецьку душу, яку дістала від своїх славетних батьків. Один з випадкових її біографів згадує, що ще до шкільної лавки Зоя залюбки розстелювала на долівці папір і годинами малювала, дуже часто ще й під акомпаніямент фортепіяну, на якому вправляла її матір, — і потім залюбки показувала та пояснювала батькам свої „твори". У 1934 році, дев'ятирічною дівчинкою Зоя побувала на вакаціях в хаті д-ра Селянського в Косові, де до якоїсь міри далі оформилося її життя: Вона захопилася з того часу мальовничістю Гуцульщини і її населення та зв'язала себе міцною приязню з дочкою своїх господарів Вірою, сьогодні відомою поеткою Вірою Вовк. Вже тоді Віра писала поезії і Зоя ілюструвала їх, а за деякий час обидві таким же самим чином співпрацювали у журналі „Світ Дитини". Але що тільки Зоя закінчила в 1944 р. гімназію, як поворот червоної большевицької повіді вигнав Лісовських з рідного Львова на Захід, що й, бути може стало приспівним щастям у нещасті для майбутньої малярки: Вона стала студіювати мистецтво на віденському університеті, але за кілька місяців треба було перед загрозою червоних тікати далі, до Лондону, та саме тут у Політехнік Скул оф Артс добитися Державного Диплому Малярства в 1951 році і рік пізніше здобути ще й

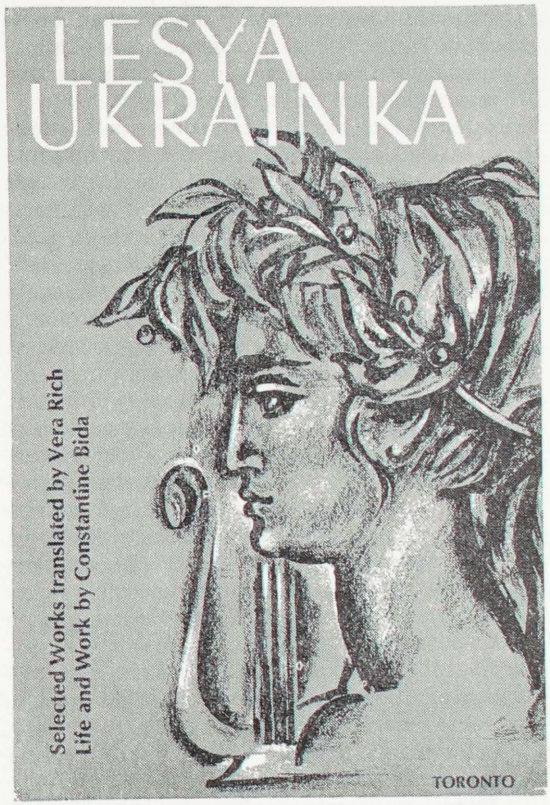

Зоя Лісовська — Обкладинка вибраних в перекладі творів Лесі Українки.

стипендію на трирічні студії в Академії Мистецтва в Римі, у виключній клясі проф. Р. Мореллі, та водночас спеціялізацію у фресках, вітражі і кераміці. Так Зоя Лісовська стала повновартним з формального боку мистцем з дипломами студій в европейських центрах мистецтва.

І тепер уже пішло повне мистецьке життя. Після кількох виставок в Англії й Італії, в Лондоні й Римі, Зоя здобула 1955 р. спеціяльне відзначення за портрет на виставі у Барі та стала ілюстратором передового італійського театрального журналу „Сценаріо". Водночас, 1957 р., відбулася її перша індивідуальна виставка у Мюнхені, 1960 р. в Палаті Об'єднаних Націй у Женеві та в час її побуту у Бразилії у столиці тієї держави Ріо де Жанейро в 1961 році. До речі, як член Королівської Академії Британії, Зоя Лісовська щороку брала участь у виставках тієї установи з найвищим стажем у царині мистецтва. Остаточно, пізнавши свого майбутнього чоловіка, подружжя Зоя Лісовська-Олег Нижанківський замешкало на постійне в Женеві і тут їх хата по-українськи щиро відкрита для кожного земляка, який заїздить у далеку, таку чудову Швайцарію. Зоя Лісовська тепер член Об'єднання Мистців Швайцарії, для „габбі" виконує чудові зразки кераміки у власній робітні, місцеві театри замовляють у неї для поважних вистав макети сцен та проєкти декорацій, але Зоя виконує їх рідко, — для цього є менші від неї мистці.

Отак маємо перед собою портрет мистця-жінки, з якою небагато їй рівних та якої ім'я і студії відкривають двері в кожній мистецькій ґалерії світу. І водночас Зої Лісовській не закрутилася голова від її успіхів, вона гаряча українська патріотка і персонально така скромна, що це тільки підкреслює її особисту та мистецьку культуру. З українською громадою у вільному світі і зокрема з нашими мистцями вона ні на мить не перервала зв'язку. Довший час, виглядало, мала „монополь" на її виставки Ґалерія „Ми і світ" М. і М. Колянківських, що тепер ведуть свою ґалерію-музей в Наяґара Фалс (виставка восени 1964 й інші), але це неточність: Зоя виставляла свої твори в кінці 70-их років в Нью-Йорку і в Чікаґо, робила обкладинки до українських книжок (м. ін. для книжок „Юність", „Духи і дервіші" й „Зоря провідна" Віри Вовк, з якою Зоя приятель від шкільних літ та для англ. видання творів Лесі Українки в Канаді), створила теж цілий ряд карток, на яких — як слушно відмітив хтось, — всі Мадонни мають гуцульську одежу, сидять біля гуцульської печі, мають асисту з гуцулів. Це та Гуцульщина, яку Зоя Лісовська пізнала була ще 9-літною школяркою в Косові, — її не позбутися...

Ще одна тайна: Зоя Лісовська має, мабуть спадщиною по матері, чудовий голос, любить музику, по-мистецьки грає на фортепіяні. Критики, які її знають, однозгідні, що якби Зоя не була обрала шлях мистецтва, вона була б дійшла до височин мабуть і на оперній сцені...

"...Малювати не можна прихапцем, — сказала Зоя Лісовська в одному із своїх інтерв'ю для преси. — Коли починаю малювати, забуваю про все, про оточення, про їжу. А в даних обставинах, маючи чоловіка й дитину, тяжко забувати про них і пам'ятати тільки про себе і своє малярство".

Кольосальна відповідальність і почування обов'язку супроти своїх близьких, супроти мистецтва і себе, як мистця та служби ним своєму народові, — все схоплене, цими кількома словами нашої Зої. Малярки, якої творів знайдете не багато, але один з яких, попавши на нього в Нью Йорку, я просто не міг не купити: Це велика сцена перших переселенців з України і їх трегедія та збентеженість змішані з промінчиком надії на цій прекрасній картині. При таких картинах ціна їх не йде під увагу.

А. Курдидик

ПОДЯКА

З нагоди відзначення у цьому 1979-му році 60-тих роковин нашого подружжя, найперше сердечно дякуємо Всемогучому Богові за щедру ласку, що наділював нас здоров'ям і дозволив нам дожити до 60-літнього ювілею.

З цієї нагоди складаємо наш дар-пожертву $60.00 на пресовий фонд журнала „Промінь".

Разом з тим маємо честь скласти подяку Громаді Святого Димитрія в Стінен, Саск., а особливо жіночому товариству ім. Княгині Ольги за щирі співчуття, побажання, пошану і за гарний подарунок на довгу пам'ятку. Так само всім присутнім на нашім ювілею, добрим друзям, ми бажаємо всього добра, згоди та доброго успіху в праці у рідній церкві. Хай Милосердний Господь кріпить Вас усіх у силах та здоров'ї за Ваше добре серце.

Подружжя Омелян і Марта Маленкі
Стінен, Саскачеван

Звіт 38-го З'їзду Союзу Українок Канади

Союз Українців Самостійників скликав Всеканадський З'їзд своїх складових організацій в днях від 1 до 5 серпня 1979 р. в місті Гамільтоні, Онт. Ввесь З'їзд проходив під гаслом „Дитина — скарб народу". Всі спільні й окремі сесії та семінарі відбувалися в приміщеннях Мекместер університету.

Окрема цілоденна сесія С.У.К. відбулася в четвер 2 серпня 1979. Взяли участь около 90 делеґаток і багато гостей, які прибули з 6-ох провінцій Канади. Сесію відкрила і була предсідницею, голова Союзу Українок Канади Анастасія Шемелюк-Радомська. Вона покликала Протопресв. Ф. Керніцького на молитву, а відтак всі приявні віддали хвилину мовчанки в пошану й пам'ять покійних членок С.У. Наперед, за президіяльним столом, немов свідки, видніли центральний, провінціяльні та відділові прапори. З великим ентузіязмом відспівали гимн С.У.К. „За нами сестри". Предсідниця покликала до президії голови провінціяльних екзекутив, а на секретарок — добр. М. Керніцьку й Єлисавету Прокіпчук та подала програму сесії. До програми зайшли малі зміни. На внесок пані М. Сулими з Едмонтону і пані Корній з Гамільтону, з'їзд прийняв програму з поправками.

Перший привіт зложила пані Юлія Головата, голова Східньої Провінціяльної Екзекутиви, щиро вітаючи всіх делеґаток і гостей до славного міста Гамільтону. У своїм слові пані Головата звернула увагу на гасло нашого З'їзду, про материнський обов'язок у вихованні молоді, про збереження наших культурних скарбів та про організаційні цілі.

Другий привіт склала добр. Юстина Лучак, голова Манітобської Провінціяльної Екзекутиви, вітаючи з'їзд в імені 23-ох відділів Манітоби, бажаючи добрих успіхів з'їздові та підкреслила 1979 Рік Дитини — рік молоді й наші особливі зацікавлення в цьому.

Слідував привіт пані Павлі Данильчук, голови Саскачеванської Провінціяльної Екзекутиви, що очолює около 1400 членок. Вона висловила приємність бути на З'їзді в Східній Канаді, а також сильно підкреслила питання, як знайти спосіб, затримати і пригорнути членок середнього віку до нашої організації.

Щиро вітала з'їзд від Провінціяльної Екзекутиви на Альберту, голова пані Мирослава Фербей. Вона подала короткий звіт діяльності Екзекутиви, яка включала різні програми для молоді, згадала вагу Музею і висловила подяку голові пані А. Радомській за умілий центральний провід.

В далекого заходу від Пров. Екз. на Б.К. вітала з'їзд голова пані Марія Вакалюк, репрезентуючи 10 відділів. Закликала все членство до активної плідної праці в новому півстолітті.

Після привітів провінційних голів проводилася відкрита дискусія й обмін думок над різними справами про кращі зв'язки, дисципліну, взаємні обов'язки між членством та управами організації, про СУМКівську молодь, яка потребує відповідних програм і добрих інструкторів, про українські експонати в канадських музеях та по різних виставах, про спосіб голосування делеґаток на з'їзді, та про фінансові справи. Около 25 делеґаток взяли участь в дискусіях.

В цей час, пані Галина Олексюк, голова Відділу ім. Л. Українки в Гамільтоні, щиро привітала всіх учасниць бажаючи, щоби цей З'їзд зміцнив всіх нас в нашій організації. Ви наші гості — чуйтеся як в дома" — сказала вона.

Пані Юлія Головата в імені З'їздового Комітету висловила признання голові пані Радомській і вдекорувала її квіткою (корсаж). З признанням були вдекоровані корсажами — редакторка „Променя" Н. Когуська — почесна голова З'їзду, добр. Ю. Лучак — як головна доповідачка на З'їзді, пані М. Ткачук — голова Музею, пані Н. Фарина — дружина голови СУС, пані Г. Олесюк, пані М. Пасіка і пані Ю. Головата — членки З'їздового Комітету. За цим слідувало представлення делеґаток (окремий список).

До номінаційної комісії ввійшли: М. Фербей, Л. Івасюк, М. Дем'янів, Ю. Головата, добр. Ю. Лучак, П. Данильчук і М. Вакалюк.

До резолюційної комісії ввійшли: С. Василишин, Д. Янда, А. Токарик, К. Міськів, Л. Івасюк, Н. Когуська, С. Стечишин, добр. Ю. Лучак і Г. Михальчук.

До верифікаційної комісії ввійшли: Н. Базюк, А. Томнюк, М. Іванець, Є. Підвисоцька.

Протокол з минулого ювілейного з'їзду, на внесок пані М. Лазарук і пані А. Сенів, був прийнятий так як поміщено в „Промені".

Спільний обід з рамени С.У.К. відбувся у Веленс Меморіял Залі в Команс Будинку, для всіх учасників З'їзду. Господинею обіду була Юлія Головата. Добр. Ю. Лучак виголосила головну промову на тему „Дитина — скарб

народу". Бесідницю представила Л. Івасюк, а подяку зложила Ю. Головата. Промова була цікава, доцільна й захоплююча (Промова поміщена в цілості в „Промені" за м. жовтень).

Пообідню сесію розпочато відчитанням телеграми від членок відділу С.У.К. в Смокі Лейк, Алта. Дальше відбулася точка „Оцінки з кампанії на „Промінь" — яку перевела пані Н. Когуська. Вручення нагород за пописи в кампанії виконала пані А. Радомська. Пані Когуська в своїм слові висловила високе признання всім референткам за їхню щиру працю, а зокрема центральній референтці пані К. Лабюк з Канори, Саск.

Цьогорічна кампанія увінчалася успіхами, бо придбано около 160 нових передплат.

ПЕРША НАГОРОДА — Відділ при Катедрі Св. Івана, Едмонтон — придбали 37 нових передплат — референтки: С. Гриник і М. Лазарук.

ДРУГА НАГОРОДА — Відділ ім. С. Стечишин, Келовна, Б.К., — придбали 19 нових передплат — реф. Н. Іванишин.

ТРЕТЯ НАГОРОДА — Відділ ім. Л. Українки, Оттава, Онт., — придбали 10 нових передплат — реф. Г. Михальчук.

ПРИЗНАННЯ дістали відділи у — Вайта, Ман. — реф. пані Подольська, Йорктон, Саск. — реф. О. Василишин, Толстой, Ман. — реф. К. Долинчук, Гамільтон, Онт. — Л. Корній, Норт Бетлфорд — реф. Кароля Білик, Монтреал, реф. Мих. Нєма, Вінніпеґ — реф. Марія Юрків.

Поважні пожертви вплинули на пресовий фонд під час цієї кампанії (слідіть за списком пожертв в „Промені"). В кінцевому слові пані Когуська зложила подяку пані Стефанії Кульба за сторінку „Довкола Дому" і пані Іванні Вахна за поміщення взорів української вишивки.

Наступною точкою були звіти урядниць центральної Управи Союзу. Насамперед пані Радомська відчитала свій детальний звіт діяльності за каденцію 1977-79. Всі звіти видані збірником, який отримали делеґатки і розіслано до всіх відділів. Окремо звітувала касирка Наталя Дептух. В ім'я контрольної комісії, пані М. Дем'янів висловила вотум довір'я уступаючій управі, а особливу подяку зложила пані Радомській за головування, касирці Н. Дептух і секретарці Е. Прокіпчук та внесла, щоб усі звіти були прийняті як подано. Слідувала коротка дискусія над звітами. Пані Дептух предложила сподіваний загальний бюджет СУК на наступний рік. В цей час Н. Фарина зробила заклик за пожертвами на організаційний фонд (Список пожертв подано при кінці цього звіту). Пані Фарина також звернулась до членок, щоби в свій час, піддержували і будували Фундацію СУС, бо ця установа з відсотків вже виплатила понад $20,000 на добрі ціли.

Дальше звітувала пані Н. Базюк — реф. Фундації ім. Н. Кобринської. Вона сказала, що запроєктовано двоє видань, а саме: Ювілейну Книгу С.У.К. яка буде коштувати приблизно $47,000 і Довідник, який коштуватиме приблизно $25,000. Є сподівання, що буде можливо дістати певну федеральну дотацію, однак потрібно ще наших власних пожертв. Пані Базюк зробила внесок, щоб централя мала право (коли буде потреба) вибрати з Видавничого Фонду по $10,000 на згадані видання. Пані Дептух піддержала внесок. Всі згідні.

Панельні дискусії

(а) Вимоги до Української Церкви — референтувала Анна Звоздецька. У вступнім слові пані Звоздецька висловила велике признання Церкві за добрий провід, однак є справи в яких наше жіноцтво може багато допомогти, щоби церковне життя було більше активне.

Із дискусій виринули такі виновки:

1) рятуймо українські молоді подружжя,
2) стараймося поширити релігійну літературу,
3) скріпімо наші недільні школи,
4) даймо всесторонню піддержку в святкуванні 1000-ліття Хрещення України,
5) допомагаймо заряджувати окружні відпусти для всіх православних українців,
6) Заряджуймо родинні імпрези на наших оселях й плекаймо родинну любов,
7) допоможім, щоб православна молодь мала свій власний журнал.

б) **Членство** — референтувала М. Фербей.

Дискусії зосереджувалися над питанням, як затримати й збільшити членство в нашій організації, а спеціяльно як здобути членок молодшого віку.

Висновки були такі:

1) Стежити за молодими надійними членками, цебто запрошувати їх стати в ряди СУК.
2) Не критикувати, але заохочувати нових членок.
3) Допомагаймо тим членкам, що мають трудність в українській мові.
4) Дозволяймо членкам працювати в ділянках, в котрих вони більше заінтересовані.
5) Стараймося, щоби програми зборів були інтересні й корисні.

(Далі буде)

Раїса Мороз

Вітаючи Раїсу Мороз серед нас, хочеться рівночасно віддати пошану всім тим жінкам, що не в тюрмах і не в таборах праці СССР, але поруч своїх синів і чоловіків відбувають з ними покарання на „волі". Раїса Мороз — це репрезентант жінок українських дисидентів, що ділять долю терпінь зі своїми синами й чоловіками — у своїх власних родинних домівках.

Раїса Мороз народилась на Донеччині. Закінчила Львівський Державний університет — відділ німецької філології. Коли в 1965 році вперше арештували Валентина Мороза, дружина Раїса залишилась з 3-літнім сином на своїй землі, серед своїх друзів, але у своїй хаті — самітньою. Син без батька, хата без мужеської опіки, Раїса позбавлена родинного особистого життя, яке вимріяла колись своєю молодечою уявою. Праця, піклування дитиною, страх за долю чоловіка становили її день, а самотні ночі шарпали її думки невідомим завтрішнього дня.

У 1969 р. повертається В. Мороз з ув'язнення, але лише на 9 місяців. У 1970 р. В. Мороза заарештовують вдруге й знова Раїса з сином залишаються самі.

Життя Раїси — це постійна журба, неспокій. Сама формує характер сина, зводить боротьбу за моральні вартості дитини, за його національну свідомість, за збереження авторитету батька, тоді, як довкілля старалось при кожній нагоді цей авторитет понизити. І рівночасно старається зберегти його від нанависти до оточення, виховуючи його в пошані й гуманності у відношенні до другої людини. Допомагає іншим родинам дисидентів і їм самим, а найбільше часу й енергії віддає за поліпшення побуту свого чоловіка у тюрмі й таборі та за його звільнення. Важко це їй приходить, бо загальні декларації прав людини в той час не були ратифіковані Совєтським Союзом. В пошукуванні рятунку й справедливости для чоловіка й батька свого сина., відкликується до Організації Міжнародної Амнестії, до Міжнародного Червоного Хреста, до ПЕН — Клюбу, до президента ЗСА — Форда і Картера, до прем'єр-міністра Канади, до Федеральної Республіки Німеччини, до всіх держав, які утримували зв'язки з СССР, нав'язуючи контакти з кореспондентами світу та з поодинокими впливовими особистостями з політичного гуманного світу. Користуючись різними шляхами, передала за кордон еміґрації Валентина Мороза з його найкращими творами. Раїса Мороз у час ув'язнення В. Мороза — його друг, його опора, його надія. Ще далеко до його приїзду до ЗСА передала нам В. Мороза не як жертву, але як переможця, що став в діяспорі символом боротьби за самостійну Україну.

Це все відбувалося серед важких обставин, де їй били вікна, утруднювали синові науку, її звільняли з праці, відлучали телефон, весь час тримали під погрозами, створюючи їй важкий і несприятливий побут у Івано-Франківську.

Раїса Мороз безумовно належить до категорії мужніх жінок, яка „на волі" відбула покарання і яка зуміла гідно, разом зі сином, пройти важку життєву дорогу.

Іван Світличний у своєму вірші, присвяченому Раїсі, питає:

Молімось браття-атеїсти
За наших славних Ярославн
Направду Бог їх нам послав.
Ідуть шляхетні, їдуть пречисті
Та хто їм крем'янисті
Дороги килимами слав?

Чи зможемо відповісти Іванові Світличному — покаже час. Пані Раїса пробила стіну для своєї родини, стіну, що стояла на шляху їхнього життя, й оця нова дорога в її житті нехай буде понад усе щасливою й сповненою душевним спокоєм, нехай буде вистелена килимом, на який вона собі заслужила.

Н.С.
„Свобода"

РІДНА ШКОЛА В РОБЛИНІ, МАН.

Вже не один раз була в нас мова про те, щоб знова починати Рідну школу через літні вакації, так як було колись давніше, щоб задержати українську мову в родині, і в громаді. Але були інші думки, які твердили, що нема дітей та й вже не вернуться ті часи, що колись були, як провадилась Рідна школа при громаді, і що це треба забути. Однак воно тяжко забути ті часи, коли наші діти учащали до Рідних шкіл під час літних вакацій і то назавжди залишалась в їх серцях, та любов, те знання і та охота до всього рідного, мова, пісня, танки і т.д. Це непокоїло нас і за старанням жіночого товариства відділу Союзу Українок Канади ім. Доньки України відбулася цього літа Рідна школа від 7-го до 22 серпня. Наука відбувалася в приміщенні державної школи, а суботами в залі під церквою. Учителями були прот. Е. Труфин і панна Мелодія Меклейн з Йорктону, Саск., питомка Інституту Петра Могили в Саскатуні.

Дітей було всіх 47. Отець Труфин вчив 15 дітей у своїй клясі, що розуміли і говорили по українському, а панна Мелодія вчила 32 дітей, що зовсім або дуже мало знали по-українському. Вона також вчила співу й танків. Її завдання, як учительки було нелегке, але вона як здібна і має дар передати знання рідної мови, дуже добре виконала свою працю, це показалося на останній день науки, як прибув до кляси п. Фрізен з департаменту Соціяльного відділу Многокультуралізму з Вінніпеґу на перевірку. Він був дуже вдоволений працею, що наші учителі виконали за такий короткий час.

Наша програма навчання була така: Кожного ранку від 9-12 години учителі викладали українську мову, а від 1-шої до 3.30 години кожного дня була інша програма на переміну як: танки, спів, вишивання, тканння поясів і плетення кошиків, писання писанок і дереворізу та мали один день пообіді вироблення колачів, пасок і пташечок. Діти були дуже зацікавленні такою програмою і не втрачали днів, присутність дітей в клясі була дуже добра. Багато дітей вже зголосилися іти до Рідної школи на наступний рік.

Крім учителів ми мали 17 осіб що допомогли цю програму виконати, ними були пані Марія Андрейчук, вона вчила роблення кошиків, пальцем ткати і хрестиками вишивати. Пан Андрейчук вчив ткання поясів і дереворізьб. Пані Павліна Буґера вчила вишивання і помагала з кошиками, пані Марія Фітьковська і Джим Да-

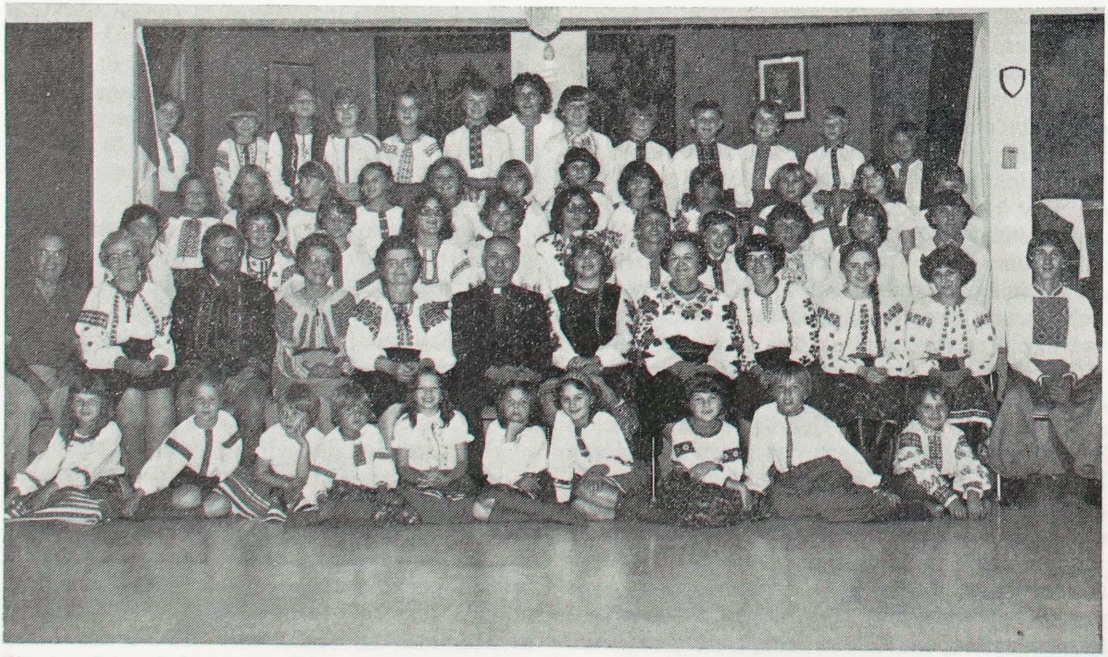

Літня двомісячна Українська Школа, в Роблині, Ман. В другім ряді сидять учителі з парохом о. Є. Труфином.

нелюк вчили писати писанки. Кен і Шарон Столярчук, Николай капець і Лорі Філєвич помагали вчити танки. Пані: Евдокія Корчак, Раїхта Лунґал, Анастазія Болозюк, Евгенія Шевчук, Марія Старчук і Христя Вовчук вчили як виробляти колачі і паски, а Павліна Буґера вчила як виробляти пташечки. Єлисавета Никифорак, голова Батьківського комітету та Анна Горбай, голова жіночого товариства наглядали кожного дня до школи чи все впорядку і замовляли речі, яких потрібно було та помагали у всіх ділянках праці.

В середу вечером 22 серпня вибувся концерт в церковній залі Української Прав. Церкви та виставка речей, що діти повиробляли. Заля була переповнена, прибули родичі дітей, бабуні і дідусі та деякі з чужих. Програму ми не оголошували, бо знали, що як діти беруть участь в програмі, то і люди прийдуть. Пані Павліна Буґера була господинею вечора. Діти позбирані в народні строї почали програму „О, Канадо", а відтак найменші діти привітали гостя пана Фрізена колачами, що був убраний барвінком. Вступне слово виголосила Інструкторка Рідної школи панна Мелодія Меклейн.

„Учітеся брати мої", діти вперед продеклямували, а відтак відспівали. Слідувала друга пісня „У вишневому садочку".

Слідуючі діти виголосили деклямації: Михась Горбай — „Я українець", Тарас Миколаїшин — „Тарасик", Аделя Проник „Зацвіла в долині", Орися Горбай „Безконечні казочки", а Тамара Проник „Рідна школа". Всі деклямації були виголошуванні дуже добре.

Танок під управою Шерон Столярчук виконали найменші дівчатка. Другий танок під управою Николи Капця, виконали найменші хлопці. Слідували танки всіх груп і також ті, що вчили танки гарно відтанцювали. Інструкторка танців панна Мелодія виконала танець сольо — знаменито. Діти з кляси панни Меклейн відспівали Азбуку, а Лорі і Венді Гаврищук відспівали дует. Також і був насолодою квартет — Орися Горбай, Савеля Сторожинська, Тамара Проник і Дарія Сидор — вони відспівали пісню „Циганочка", а Мелодія співала і приграваля на мандоліні.

Публика нагородила гучними оплесками учительку Мелодію за її сольоспів.

Прот. Е. Труфин виголосив промову з нагоди Міжнароднього Року Дитини, де звернув увагу на виховання дітей і на програму Року Дитини, яка була проголошена на початку року, між іншим сказав, що наша програма надається на кожнім кроці.

Пан Фрізен висловив своє вдоволення з прибуття як в клясі, так і на програмі. Закликав родичів піддержувати свою національність і продовжувати цей проєкт, що федеральний уряд на це дає фінансову поміч, але, щоби і самі люди старалися піддержувати таку важну справу як плекання своєї рідної мови. Подякував за тепле прийняття, котре він перший раз в своїм життю отримав.

Управа жіночого товариства нагородила своїх працівників, як учительку, так і тих, що найбільше помагали при Рідній школі корсажами і подарунками, як вияв вдоволення за їх працю.

Кінцеве слово сказала Е. Никифорак в англійській мові, а Анна Горбай говорила в українській мові і також зложила подяку в англійській мові панові Фрізенові за прибуття і перечитала привіт від провінційного посла пана Мекензія. На закінчення зложила подяку за фінансову поміч Федеральному і Провінційному урядам та фундації Тараса Шевченка, без їх фінансової помочі нам неможливо було відбути таку успішну науку для наших дітей. Ми пізнали, що діти хочуть вчитися свойого рідного і вони не винні, що не знають своєї рідної мови.

Ми як організація будемо старатися, щоб кожного року таку Рідну школу відбути. Щасти, Боже!

Анна Горбай

Відділ ім. Лесі Українки у Вотерфорді, Онт. складає нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Т. Шведченко, яка упокоїлась 6 квітня 1979 р. в її пам'ять складаємо $10.00 на „Промінь". Родині глибоке співчуття, а покійній вічна пам'ять.

За відділ — Рузя Галик, секр.

— — — — —

Членки відділу Союзу ім. Лесі Українки у Вотерфорді, Онт. складають нев'янучий вінок на свіжу могилу членки, бл. п. Магдалини Зигальської, яка упокоїлась 28 вересня 1979 р. та у глибокій пошані до покійної, відділ складає $15.00 на „Промінь". Родині складаємо щире співчуття, а покійній вічна пам'ять.

За відділ — Рузя Галик, секр.

— — — — —

У першу річницю упокоєння дорогого мужа, тата і дідуня, бл. п. Павла Степового з Ґримзбі, Онт., який упокоївся 14 жовтня 1978 року. У його світлу пам'ять складаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Дружина Емілія Степова,
дочки: Оля і Орися та внуки.

Торонто відзначило 80-літній Ювілей пані Марії Волосевич

19-го серпня 1979 р. в авдиторії Катедрального будинку, при 404 Батурст вул. в Торонті відбулося небуденне свято: відзначено п-і Марію ВОЛОСЕВИЧ, учасницю визвольних змагань 1917-20 рр., лицаря ордену Залізного Хреста, члена УНРади на 7-ій Сесії УНРади, членку Союзу Українок Канади, основоположницю Союзу Українок в таборі Каліш у Польщі та в Кременці на Волині, члена Українського Національно-Демократичного Союзу від самих початків організації, члена Об'єднаних Прихильників Державного Центру Української Народньої Республіки в Канаді, почесну голову Товариства Волинян, члена Катедральної Громади і Братства св. Володимира в Торонті, члена 5-ої Станиці СБВУ в Торонті.

О год. 4-ій по полудні відбувся Молебень. До церкви увійшла п-і Волосевич в супроводі сина Павла й письменника Уласа Самчука. За ними йшли невістка й два внуки. Молебень відправляв преосвященний Владика Миколай, єпископ Торонта і Східньої Канади, у сослуженні двох священиків: о. протоієрея Юрія Ференса та о. протоієрея Федора Легенюка. Відправа була дуже урочиста. Співав малий, але добірний хор, в якому брали участь визначні солісти: п. Макар Сушко з дружиною Орисею, п. Іван Радкевич, п. інж. П. Бубела та інші. Чудово прочитав апостола п. М. Сушко. Після молебня і могутнього „Многая літа" о. прот. Ференсів сказав коротке слово про Ювілятку оцінюючи її заслуги перед українським народом.

Друга частина відзначення відбувалася в авдиторії сусіднього будинку. Заля була гарно удекрована, на столах стояли квіти й свячені овочі, бо ж якраз на цей день припадає свято Спаса з традиційним посвяченням овочів. Присутніх було понад 125 осіб. З'їхалися приятелі і знайомі не тільки з Торонта, але і з близьких та дальших околиць.

При вході до залі зустріли Ювілятку з хлібом-сіллю. П. Арсен Степанюк привітав п-і Волосевич, а д-р Зоя Плітас удекорувала її гарною квіткою.

За головним столом сиділи крім Ювілятки й її родини єпископ Миколай, о. прот. Ференсів, о. прот. Легенюк з дружиною та мґр. Анна Троян, яка була господинею цього гарного прийняття. Після переведення молитви, мґр. А. Троян піднесла тост за здоров'я Ювілятки. Вечеря була багата і смачна. При кінці вечері розпочалася програма, яку вміло провадила мґр. А. Троян.

У першій частині програми були численні привіти, в яких підкреслювалося високу національну свідомість Ювілятки, що з молодих років пірнула в працю при уряді Української Народньої Республіки, а потім при штабі Армії УНР і далі на своїм життьовім шляху була вірна ідеям Симона Петлюри, ідеям відновлення української державности.

Першим промовляв Владика Миколай, потім о. прот. Ференсів та о. прот. Легенюк. Від Державного Центру УНРеспубліки в екзилі привітав Ювілятку мґр. Микола Липовецький, член Уряду УНРеспубліки в екзилі та голова Представництва В.О. УНРади в Канаді. Від Об'єднаних Прихильників ДЦ УНРеспубліки в Канаді склала привіт голова д-р Ганна Янішевська. Від Українського Національно-Демократичного Союзу привітала Ювілятку секретарка Союзу д-р Зоя Плітас. Від катедральної громади св. Володимира в Торонті вітав п. Микола Гетьманчук, заст. голови громади, на прохання перешкодженого голови громади п-а В. Іваницького. П-і Юлія Головата, заст. голови централі СУК і голова Провінційної Екзекутиви Союзу Українок Канади на Східну Канаду теплими словами привітала Ювілятку від централі і Східної Екзекутиви СУК. П-і Марія Божик, голова відділу СУК ім. св. кн. Ольги при катедрі св. Володимира в Торонті склала привіт від жіноцтва об'єднаного у відділі. П-і Ганка Романчич-Ковальчук виголосила довше привітання-спогади про свою першу зустріч з Ювіляткою на Світовім Конґресі Союзу Українок у Станиславові 1934 р. та про дальшу працю вже тут на терені Канади. Від Братства св. Володимира в Торонті склав привіт голова Братства п. М. Муха. Сотн. Іван Радкевич склав привіт від 5-ої Станиці і від генеральної управи СБВУ.

Відомий письменник Улас Самчук виголосив дуже гарно складену доповідь про ювілятку. Подаю головні уривки з його доповіді.

„Марія Юстимовна Волосевич зустрічає сьогодні тут разом з нами початок свого дев'ятого десятиліття... За нею доба, в якій вирнула, постала, розгорнулася і закріпилась ідея політичного унезалежнення українського народу в роках 1917 по 1920 у вигляді Української Народньої Республіки, першої нашої легітимної модерної, всенаціональної, волею народу створеної держави народу України".

„Марія Юстимівна пройшла своє життя че-

рез самий фокус цієї доби... Вона бачила, як хоронили на березі Дніпра в Києві героїв з-під Крут, вона свідок проголошення 4-го Універсалу... вона особисто знала таких стовпів історії нашої, як Грушевський, Петлюра, Стешенко і багатьох, багатьох їм подібних..."

Від першого дня незалежности Української Держави вона працює секретаркою Міністерства Освіти, потім на становищі урядовця особливого призначення у Штабі Дієвої Армії, шефом якого був відомий Василь Тютюнник, а його адьютантом не менш відомий Євген Маланюк. У цій самій ролі бере участь у легендарному Зимовому Поході, де належала до складу Другої Волинської Дивізії, командиром якої був відомий полковник Олександер Волосевич. Далі — табор інтернованих в Каліші, де Марія Теріда міняє своє прізвище на Волосевич, а 1923 року ми бачимо родину Волосевичів із сином Павлом у місті Кременці на Волині, де перебуває до 1943 р. Під час навали армії Совєтів у 1939 р. забрали і знищили її чоловіка, полковника армії УНР, тоді урядовця консисторії Олександра Волосевича.

Марія Волосевич, де би вона не перебувала протягом усього свого життя була віддана справі визволення землі і народу, до якого вона належить. Це був довгий бурхливий шлях до місця її теперішнього осідку в Торонті. Марія Юстимівна, з титулом Волинська мама, довгі роки головувала у Товаристві Волиняків у Торонті.

Улас Самчук кінчає свою блискучу промову такими словами:

„Пані і Панове! Між нами жива, все ще бадьора і міцна духом учасниця і свідок постання у Києві Української Народньої Республіки. Ми її сердечно всі тут разом, одним духом і одним серцем вітаємо! Бажаємо їй ще довгих, щасливих років в майбутньому! Марії Юстимівні — честь і слава! І многая та благая літа!"

Улас Самчук передав Ювілятці дарунок від усіх присутніх: книжка „Живі Струни", найновіша книжка Уласа Самчука з підписами усіх присутніх.

Від неприсутньої родини Логинів з Гамільтону замість особистого привіту був переданий гарний букет квітів.

З нагоди „дитячого року" частина програми була виконана українськими дітьми дошкільного віку. Лада і Максим Трояни сказали віршики: Максим вірш Леоніда Полтави „Моя Батьківщина", а Лада вірш Івана Франка „Плакала Киця". Обоє проспівали „Човен хитається серед води", текст в обробці для дітей. Юрій

Під час вшанування пані Марії Волосевич — зліва доправа: письменник Улас Самчук, п-і Марія Волосевич, п. Павло Волосевич, син ювілятки, д-р Зоя Плітас, п. Арсен Степанюк, п-і Галя Кульбицька.

Павлюк, уже школяр першої кляси, надзвичайно гарно сказав вірш „Присвята мамі", автор Г. П. Від Оксанки Липовецької був переданий цікавий малюнок з постаттю Ювілятки та з написом: Бажаю многих літ.

Від родини привітав Ювілятку син Павло Волосевич, рівночасно дякуючи ініціяторам і всім присутнім за таке величаве відзначення його матері. Поза програмою зголосилися до привіту п. Арсен Степанюк та д-ка О. Вишиван. П. Степанюк привітав Ювілятку і розповів свої спогади про знайомство з родиною Волосевичів у Кременці на Волині. Д-ка О. Вишиван у своїм короткім привітальнім слові підбадьорювала Ювілятку, зазначаючи, що хоч сама вона є старша на 3 місяці від Ювілятки, але чується молодою і бадьорою.

До останнього слова мґр А. Троян покликав Ювілятку. П-і Волосевич була приємно зворушена тою увагою, яку їй висловлювали присутні і дякувала ініціяторам, виконавцям і всім своїм приятелям і знайомим, що так численно прибули привітати її.

Головними ініціяторами цього незабутнього вечора були п-і Софія Степанюк, п. Б. Оранський, п-і Д. Гетьманчук та п-і Марія Божик.

Після молитви подяки ще довго підходили окремі гості до Ювілятки й складали їй особисті привіти й побажання.

Ганна Янішевська

Шукай правду, слухай правду, вчись правді, люби правду, тримайся правди, захищай правду до кінця.

Ян Гус

ВІДДІЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

ЗОЛОТА СКРИПОЧКА

Василь Чухліб

Тетянка рве траву кроленятам, аж Тарасик біжить. Побачив Тетяну і до неї:

— Хочеш послухати музику?

— Хочу.

Тарасик подав Тетянці велику гарбузову квітку, перев'язану травинкою.

— Ось приклади до вуха.

І справді музика! У квітці немовби маленька скрипочка грає!

— Як це ти зробив? — здивувалася Тетянка.

— А дуже просто, — розказує Тарасик. — Пішов на город, підстеріг, як бджола в гарбузову квітку залізла. І зачинив її там. Ось і є музика!

— Ти що! спохмурніла Тетянка. — Їй треба з квітки на квітку літати, мед збирати. Давай випустимо бджілку!

— Давай! — погодився Тарасик.

Він розкрив квітку, і з неї враз вилетіла бджола. Покружляла трохи над дітьми і подалеліла. На город чи на пасіку.

А Тетянці й Тарасикові ще довго вчувалося, як грає золота скрипочка.

Юрій Ярмиш

ЖОЛУДЬ

Брунатний Жолудь у жовтому ковпачку зірвався з гілки батька свого Дуба і ще в повітрі ображено скрикнув:

— Гей, це ти мене, Дощику, збив?

Він упав на м'якеньке листя й повторив:

Гей, Дощику, чом ти збив мене?

І Дощик прошелестів крапельками:

— Ні, це не я, це Вітрець!

Жолудь поправив ковпачок і гукнув:

— Вітер-вітерець, чому ти збив мене?

Вітерець засвистів у чорних дубових вітках:

— Це Хмара винна. Вона така холодна нині, що я змерз, та й помчав до сонечка. Тому й тебе не помітив.

— Гей, гей! — що мав сили закричав Жолудь до Хмари: Хмаро, навіщо ти збила мене на землю?

Проте чорна Хмара мовчала. А з неї став сіятись білий Сніжок.

— Чом ти збила мене, Хмаро? — не вгамувався Жолудь.

А Сніжок сіявся, сіявся. Вже й Жолудева шапочка зникла у білих пухнастих сніжинках. Вже й голосу Жолудевого не стало чути.

Все замовкло у сніговому сні...

Гули віхоли, перекидаючи снігові кучугури. Але Жолудь не чув того, він міцно спав.

А коли, нарешті, прокинувся, то Снігу вже не було. І Вітру не було. І Дощик не накрапав.

Жолудь глянув у небо.

— Гей, Хмаро, чом ти збила мене з гілки батька мого Дуба?

Але Хмара спокійно пливла у блакитному небі. А з-за неї визирнуло Сонечко і всміхнулося:

— Це вже зовсім не та Хмара. І ти вже не Жолудь, а Паросток! А колись теж станеш Дубом — великим і дужим. І дякуй за це Дощеві, Вітрові, Хмарі, Снігові, ще й теплій Весні!

П. Тичина

ОСІНЬ ТАКА МИЛА...

Осінь така мила,
осінь
славна.

Осінь матусі їсти несе:

Борщик у горщику,
кашка у жменьці,
скибка у пазусі,
грушки в хвартушку.

BOOK PRESENTATION IN EDMONTON

Comments made by Mrs. Thelma R. Scambler, Regional Manager, NEW HORIZONS, Alberta, Yukon and NWT, in connection with the official presentation of the HISTORY OF THE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA OF ST. JOHN'S BRANCH 1926—1976 at the St. John's Branch banquet on June 24th, 1979, in Edmonton, Alberta.

Honored guests, ladies and gentlemen, and especially the members of the St. John's Branch, who celebrate this evening in the publication of this outstanding history. It is an honor and a privilege to be asked to present this book on this very special occasion.

The book itself is a joy to behold in its design, the use of both Ukrainian and English, the outstanding photographs, the profiles of so many outstanding women and records of significant events — all of these combine to make this a very special publication for its own sake. *But it is so much more,* for within its' covers we have the portrayal of a group of women who began a most significant organization fifty three years ago. *Thirty women* attended the first meeting at the invitation of Anastasia Michaluk and after some discussion *sixteen of these women* decided to form the *first* Ukrainian Women's organization in Edmonton.

Think of it! How could they have known singly or collectively what the future would hold? No precedent to follow — no government grants to help out — perhaps not always support from their own families or the Ukrainian community in general. How did they manage the membership fees — $1.00 for a married woman, 50¢ for a single person? Each fee represented a considerable sum fifty-three years ago. Who or where would they get help from in drafting the constitution and so on and on . . .

How I would love to have known Anastasia Michaluk, this significant woman, who had the courage and conviction to call that first group together. What visions did she have through those lovely searching eyes we see in the portrait of the first President? What special strengths did she draw upon to help her carry on in spite of illness and hardship? These were difficult years for the majority of this group . . . financial problems . . . struggles to get established . . . some from newly arrived immigrant families . . . the building of church and Sunday School. For the establishment of the institution of ones' faith, was, and is of great importance to this organization. The depression years fraught with so much hardship, and then another disaster... the Second World War . . . through each of these crises the women maintained this organization as well as meeting these community and world wide issues. Throughout these critical times the women planned their resources not only to meet the concerns of the day but they held staunchly to those cultural matters which they felt must be preserved . . .

They turned their attention to the youth . . . for it was important that the Ukrainian Heritage be made available to them in those formative years. Thus, they set out to see that drama, music, art & language training were provided over the years in the youth program . . . again women with special vision.

What a thrill to have two of the founding members with us this evening — Mrs. H. Janishewska and Mrs. B. Shandro. These two outstanding women, and each of them brought their special talents to the leadership she offered during her time in office.

Mrs. Janishewska . . . brought her skills and gifts of food in all its special ways. Mans' most basic need — food — but with it the importance of breaking of bread together — the significance of fellowship in association with food. A very special friend of mine, a former Pastor of our church, often referred to the "Ministry of the Kitchen" — and to the dedicated women who planned and worked thousands of hours to prepare and cook the food for those special hours of fellowship we all enjoy. Who knows how many hundreds or thousands of meals were prepared under Mrs. Janishewska's leadership? What a special role she brought to her Presidency.

Then Mrs. Shandro assumed her office and she too brought her special gifts of music, drama as well as food preparation. Her keen interest in the youth and her desire to instill in their hearts the love and pride of a rich Ukrainian Heritage.

The strengths and talents of these two Presidents, who are with us this evening, were carried forward and added to by a succession of outstanding leaders over the years to the Fiftieth Anniversary . . . Fifty years of women working together . . . facing all the issues of the family,

education, cultural matters, church affairs, economic concerns *not just affairs of women's groups but* the needs of *all society* then and *today.*

These needs are paramount

— to establish and reinforce values
— to nurture and enhance cultural contributions of all Canadians.
— to provide youth with models and a challenge to plumb their own depths . . . to find their own roots and to build on them.

Perhaps this fifty year record of achievement might have been lost or at least blurred with the passage of time but in 1974, some *committed members, twelve in all, lent their names and energies to the establishment of LORE...* to research, study and develope this document. May I introduce them to you again: Mrs. Miskew, Mrs. La zarowich, Mrs. Hannochko, Mrs. Gowda, Mrs. Slipchuk, Mrs. Cybak, Mrs. Verchomin, Mrs. Wasylyshyn, Mrs. Lazaruk, Mrs. Sulyma, Mrs. Hrynyk and Mrs. Mysak who passed away a year ago. These women applied to NEW HORIZONS for a grant to get this project underway. In their planning they knew the importance of coordination and chose wisely and well when Joana aJnis was asked to undertake this role.

Then these women felt it would be essential to have an overall editor and in seaching found that very special person, William Kostash . . . who now has the added distinction of being the one man chosen by twelve women! His skills in writing historical Matters were already well known and he brought special leadership to this task. To his wife, Mary, our special thanks for sharing Bill with this project and supporting him in those long hours of work and involment.

Thus, this special History Book came into being, was published, and we have the document to launch this evening. The pages vibrate not only with what is written but what one can read between the lines . . . *the effort . . . the commitment . . . the fellowship . . . the determination* of hundreds of women who contributed to *the lustre* the *organization enjoys today.* These hallmarks are "prices above rubies" and have been and will be present with the St. John's Branch in the years to come. It is difficult to find the words to describe the contributions recorded in the book but there is a fitting description in Isabelle Boyko's letter of introduction. She chose the words of the outstanding Ukrainian author, Lesya Ukrainka:

> "Yes, I'll smile, indeed, through tears and weeping,
> Sing my song where evil holds its sway,
> Hopeless, a steadfast hope forever keeping,
> I shall live! Your thoughts of grief — away!"

Ladies and Gentlemen, as I officially present this book to you and your heirs and to the historical records of Edmonton, Alberta, and Canada, I invite you to pay tribute to those who are described within its' pages and to the dedicated group of "Scribes" who undertook the recording. Please stand and join me in honoring each one and their contribution to the "love gift" they have given to each of us.

Thank you.

TED WOLOSHYN

Although Ted Woloshyn was born on Sviatay Mykolai's day, December 19th (1953), he resembles the western Santa Claus rather than the Eastern Saint. For Ted is jocular- a "Ho,ho" man, the direct opposite of his Patron Saint depicted as humble and serene in our mythology. However, since his birthday was accidental, it is obvious that Ted's character was shaped by such "earthly" influences as hereditary and environment. Since I believe that Ukrainians generally speaking, lack a sense of humour, I suspect that the genetic culprit was probably a foreign ancestor. However, he did grow up in an environment conducive to humour for his mother Luba and his dido Vasyl are both witty.

Initially, Ted's talent, evident in childhood, was dismissed as only childish pranks or tantrums, for it was expressed vocally but non-verbally. As he became more articulate, his gift for comedy was undeniable. In fact, the first people to recognize it were his teachers, both English and Ukrainian. They were forced to compete vigorously for the attention of Ted's classmates. When Ted discovered he not only had the ability to entertain people but derived personal satisfaction from doing so, he then began to develop his gift in earnest.

While still attending Runnymede Collegiate, Ted and Rick Elwood acted as hosts on a weekly variety show for Graham Cable TV in Toronto. They did interviews and interspersed them with their own comedy routines. Ted continued to

work there even after he enrolled in the Applied Communication Course at Seneca College.

Regrettably, the death of vaudeville has affected comedians the most. Now, aspiring comics lack the opportunity to perform frequently before a live audience. Consequently, they must accept any offer in order to gain the necessary experience. Therefore, Ted's first professional venture was at *Starvin Marvins*. Although his competition came from voluptuous w o m e n rather than fellow-comedians, he succeeded in amusing the basically indifferent audience and was a feature attraction for several weeks.

But financial security caused Ted to consider another career that fortunately is compatible and a vehicle for his talent. For the past five years, he has been working as a disc jockey. After working in Brampton, Peterborough, Montreal, Hamilton, he eventually became the morning man for station Q 107 in Toronto. His performance has been well received by the public and critics alike. His radio audience continues to increase and the local press has acknowledged him with feature articles. He initiated and also acts as co-host of the radio programme *Comedy Bowl*, a collage of internationally known comedians, that is a first for Canada. Indeed, the programme is so successful that a similar one is being prepared and syndicated to 102 American radio stations.

The opening of *Yuk Yuks*, several years ago, a cabaret theatre dedicated to comedy, gave him the opportunity to perform more regularly before a highly demanding and critical audience. Consequently, Ted began to blossom as a comedian and requests for his services, either as a stand-up comedian or master of ceremonies come from various private groups. Either alone or with other comedians, Ted has performed at various functions in Ontario sponsored by such groups as the Police Association of Peterborough and the Oshawa County Medical Association, to mention a few. Moreover, he frequently performs for charity groups as the Sick Children's Hospital and the Big Brother Movement. Professionally he has appeared as the MC and performer at the Riverboat Coffee House and with Gene Taylor on *Improvise Night* at the Beverly Hills Hotel. In fact, he has acted as the MC at Ontario Place, Massey Hall and the Canadian National Exhibition. In this capacity he has introduced such well-known comedians as Don Rickles and Bill Cosby.

Aside from his personal appearances, Ted has been on both national TV networks. He was a guest on Al Hamil's show filmed in Vancouver for CTV, and the Bob McLean show taped in Toronto for CBC. In addition he has been on the Gene Taylor TV show seen locally.

Ted has also worked in the Ukrainian community. He hosted the entertainment programme at Lviv Pavilion during the Caravan for four years.

Since Ted is still developing a specific image as a comedian, it is difficult to categorize him. As most comedians, Ted draws on his own personal experience for his material that he writes himself. And, as Gerry Gladman wrote in the *Sunday Sun* (April, '77): "Big Woloshyn, who digs into his Ukrainian background for his material knocks them out". Other critics have seen him "being net acclaimed as possibly Canada's first rate comic".

Obviously talented, Ted Woloshyn will, in all probability be the first authentic Ukrainian comedian in Canada. His success, moreover, will ultimately benefit all Ukrainians. For then we will discover that it is not only fun to be Ukrainian but also profitable! And, who knows? Perhaps in time Ukrainian humour will be an additional cultural asset.

Anna (Sqeaky) Balan
Feb. 1979

Укладу музики Євгена Вавринюка, учителя державних і рідних шкіл.

„Пісні для дітей" спеціяльно призначені для шкільних дітей і середньої молоді. Ось що говорить автор у передмові до збірника:

„Збірник складено так, щоб виховники мали вільний вибір відповідно до рівня своїх учнів. Кожна пісня має фортепіяновий супровід. Деякі з них надаються для драматизації.

Підставою у вивченні української мови може бути також і пісня. Діти з природи люблять співати... Музика може стати ключем до вивчення мови".

Збірник „Пісні для дітей" містить 56 пісень з нотами. Виданий заходами Ради Української Школи з Фундації ім. В. Сарчука. Ціна $2.75 для шкіл. Замовляти:

UKRAINIAN EDUCATIONAL COUNCIL OF CANADA
9 St. Johns Avenue
Winnipeg, Manitoba
R2W 1G8

МУЗЕЙНІ ВІСТІ

МУЗЕЙ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

З. Орест

Недоцінення власного дому

Нарешті ми вже у новому приміщенні. Довго ми ждали на цю хвилину, майже пів століття, та все ж таки діждались своєї власної хати, в якій зможемо провадити культурну працю нашого збереження. Хоч і ми називаємо цей наш Український Музей Канади своїм власним, то мусимо до певної міри пригадати, що на цьому новому будинкові тяжить ще великий борг, бо він ще цілком не сплачений. Можемо порівняти себе із становищем будь-якої родини, яка немаючи достатніх фінансових засобів, купила дім за позичені гроші, де вразі якихсь життєвих невдач, такий дім може бути втрачений. На душі цієї родини завжди лежить якийсь тягар, що, мовляв, хата ще не моя аж поки буде сплачений довг.

Отож такий великий тягар душевних турбот лежить на дні душі не тільки членів управи, але й також індивідуальних членів нашого середовища. За цей дім є відповідальні не члени управи, але ми всі члени нашого самостійницького об'єднання а в більшості відділи Союзу Українок Канади, які є властителями музею. Краєва управа та всі відділи Союзу Українок мусять бути свідомі своїх завдань супроти музею та інших будівель, що є біля музейного будинку, де це все є вартістю на сьогоднішний час около півтора мільйона долярів. Ці доми ми мусимо доглянути не тільки морально — фізичною працею, але й також і фінансовою допомогою. Всі відділи Союзу Українок мусять, підкреслюємо ще раз, МУСЯТЬ взяти під увагу свій кожнорічний бюджет і призначити певну суму грошей на сплачення боргу музею та оперативних коштів праці.

Звіт фінансових приходів із добровільних пожертв за останніх два місяці виказує дуже мінімальну суму і це турбує досить поважно цілу управу музею. Ми мусимо платити досить „солоно" лише за самий процент від запозиченої суми, де із таких пожертв ми майже не існуємо і сидимо на мертвій точці бездіяльности. Багато наших делеґатів ТУС СУМК та делеґаток Союзу Українок Канади на останньому з'їзді в Гамілтоні одержали звіти, а між іншим звіт музею та його філій. У цьому звіті ви знайдете тисячні суми долярів, які музей мусить платити лише за процент від заборгованого капіталу. Індивідуальні пожертви осіб перевищують на багато пожертви відділів Союзу Українок. А скільки у нас всіх відділів, авторові цих рядків невідомо. Але тут є велике питання! Чи справді відділи Союзу Українок такі убогі, що загальна пожервта на музей за всі роки деяких відділів є понище 100 дол., так що аж соромно згадувати?

Ми поцікавились річними звітами, які друкує в кожному числі журнал „ПРОМІНЬ". Ось приклади: приходи такого то відділу С.У. стільки, а розходи стільки, в касі лишилося чотири (4) тисячі (подаємо заокруглені числа), при тому на музей вислано 50 дол. Ось менший відділ виказує, що в касі лишилося дві з половиною тисячі! Знова більший відділ подає, що по приходах та розходах в касі залишилось 9 тисяч! Наводимо ще один приклад, бо він є дуже цікавий. В 1977 році в такому то відділі в касі лишилося 5 тисяч і по всіх приходах і розходах в 1978 році в касі знову лишилось 6 тисяч — це на тисячу долярів більше як минулого року, при тому цей відділ Союзу Українок за всі роки свого існування заледве спромігся на даток на музей в сумі неповно двісті долярів. І якщо взяти ці всі роки скільки років існує Музей Союзу Українок, то це виходить около чотири (4) доляри на рік. Постає питання! Чи перспективи на існування нашого Українського Музею Канади при такій жертвенності є можливі на дальшу мету? Нам здається що ні! Тут щось не є в порядку, коли відділи Союзу Українок з року-на-рік тримають тисячі в банках, а на музей Союзу Українок висилають таку мізерну лепту!?

Нам дуже приємно читати такі звіти, що відділи жіночих організацій С.У. мають багато грошей в банку, але нам дивно, сумно а навіть соромно, коли в канадських банках спочивають тисячі, а на музей за сорок років його

існування пожертвувано відчепного лише сотню або дві.

За нашими обчисленнями відділи Союзу Українок Канади тримають з року-на-рік в канадських банках приблизно пів мільйона долярів, а їх власний дім — Український Музей Канади, що задовжений досить поважно переживає скрутне положення свого власного існування. Тут немає чим тішитись чи веселитись, бо при такому господарстві нашого організаційного життя хочеться ридати. Питаємо! Які дальші шанси на існування має наш музей? Які перспективи праці можуть бути при такій піддержці з боку свойого власного членства? Можемо одне сказати, що при такі скупій жертвенності відділів Союзу Українок, ледве чи зможе дирекція музею зв'язати кінці до купи і виконати свої завдання! Відділи Союзу Українок мусять цією осінню розглянути ще раз свої приходи і розходи і пожертвувати злишній гріш на музей воїстину щедро.

Мої оріхові дерева

У часописі „Канадська Україна" описується, як проф. Віктор Ханасик цікавиться садженням і плеканням рослин на своїй фармі у Ґвелфі, Онт. Проф. Ханасик також зацікавився карпатським оріхом, якого привіз до Канади о. Павло Крат ще 1936 року з гір Карпат на Гуцульщині, де вони ростуть коло міста Косова.

Дві щепи цього оріха він вислав своїй тещі до Веґревил і вона одну щепу передала своєму синові до Едмонтону. Обидві щепи прийнялись і не вимерзли зимою.

Описує про ці щепи у „Канадській Україні" і пані Анна Підручна. Прочитала я цю статтю між іншим і про цього оріха. Мене це зацікавило, бо й я у подібний спосіб виплекала два оріхи на підсонні західної Канади, в околиці Мелфорт, Саск.

Моя приятелька, пок. Е. Розин дістала від своєї родини з Старого Краю, там де вона народилась, волоських оріхів і дала мені тих оріхів. Я затримала два оріхи на спробу, положила їх у склянку з водою і за якийсь час оріхи у воді розкрилися, пустили кільця, я посадила в землю в безпечне місце. Прийшла зима а весною мої оріхи зійшли. Я дала одного оріха своїй дочці, яка мешкає на своїй фармі. Обидва оріхи ростуть. І так мої оріхи іміґранти стали канадськими горожанами.

В такий самий спосіб я виплекала два дуби, про яких буде мова. З нашої околиці містечка Ґронлід п-во К. А. Карлисини їздили до Бріт. Колюмбії на час літнього відпочинку, як туристи до найкращої частини, де чудові парки, квіти і з поворотом додому пані Карлисин привезла жолуді з дуба і дала мені два. Я їх посадила на спробу і за якийсь час мої жолуді посходили. Я їх посадила близько криниці, недалеко хати, щоб ми любувались галузками зеленого дубового листя, яке б нам нагадувало ліс Рідкодубів, через який ми не раз проходили на своїй батьківщині. Другого дуба я дала своїй дочці. Обидва дуби ростуть і вже випустили своє саскачеванське насіння — жолуді.

З часом спродали ми свою посілість в містечку Ґронлід і переїхали до міста Мелфорту на сталий відпочинок, так як усі старші люди. А дуб остався там, де я його посадила. Проминуло кілька років й одного разу привозить мені дочка в посудині маленького дуба і каже: „привезла вам вашого племінника з того дуба, що ви мені дали і хочу його сама посадити вам у новім місці вашого поселення, на День Батька, на пам'ятку. І мабуть, мій оріх та дуб це перші поселенці в містечку Мелфорті, Саск.

Подала **Текля Ґурська**

Замість китиці свіжих квітів на могилу Романа Мендика, який упокоївся 29 вересня 1979 р. складаємо у світлу пам'ять покійного $10.00 на журнал „Промінь". Родичам Романа — п-ву Якимові і Софії Мендикам, дідуневі і бабуні Ґронським висловлюємо наше глибоке співчуття.

Василь і Анна Стасіви, Тандер Бей

— — — — —

На свіжу могилу мого дорогого кузина, бл. п. Петра Боднарчука, який упокоївся 12 серпня 1979 р., замість китиці квітів складаю $25.00 на журнал „Промінь".

Юлія Никіфорук

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої мами бл. п. Палагни Максимюк, яка відійшла у вічність 4 жовтня, жертвую $50.00 на журнал „Промінь".

Марія Косташ, Едмонтон

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

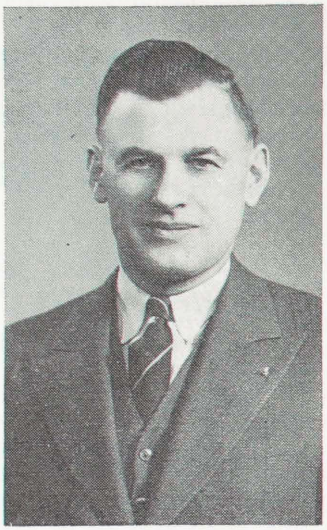

З приводу 16-ліття упокоєння дорогого мужа, батька, дідуся і прадідуся, бл. п. Онуфрія Клюкевича, дружина Павліна, син Віктор, синова Ганя і діти — Тимотей, Миляна і внук Трой — складаємо у світлу пам'ять Покійного нев'янучий вінок і засилаємо $60.00 на журнал „Промінь". Покійному вічна пам'ять.

Павліна Клюкевич і родина, Ванкувер

— — — — —

Членки відділу ім. Лесі Українки у Ванкувері складають нев'янучий вінок на свіжу могилу бл. п. Юлії Транчук, яка упокоїлась в квітні 1979 року та в глибокій пошані до покійної членки відділ складає на „Промінь" $10.00. Родині висловлюємо щире співчуття.

За відділ — Емілія Чуйко — голова
Люба Кут — референтка „Променя"

— — — — —

У третю річницю смерти нашого дорогого мужа, батька, дідуня і прадідуня, бл. п. Івана Даниловича, який упокоївся в Бозі 29 листопада 1976 року, в його світлу пам'ять складаємо нев'янучий вінок і засилаємо $15.00 на журнал „Промінь".

Дружина Анна Данилович, діти внуки і правнуки — Едмонтон

— — — — —

У світлу пам'ять моїх дорогих сватів, бл. п. Ірини Шипит, яка упокоїлась 8 жовтня 1978 р. і бл. п. Іллі Шипита, який упокоївся 2 серпня 1965 р. у Віннінпезі, складаю китицю нев'янучих квітів і засилаю $10.00 на журнал „Промінь". Хай пам'ять про покійних буде завжди з нами.

Катерина Тисляк, Транскона, Ман.

— — — — —

У шосту річницю упокоєння, дня 10 листопада 1978 року мого дорогого мужа і нашого дорогого батька і дідуся бл. п. Н. А. Мельника, як нев'янучий вінок на його могилу складаємо $30.00 на прес. фонд „Променя".

Дружина Василина, дочки — Джеральдін і Орися з родинами, Едмонтон.

У світлу пам'ять нашого дорогого і ніколи незабутнього мужа — дітям батька і дідуня, бл. п. Юрія Гребенюка, який упокоївся 16 жовтня 1976 р. в Айтуні, Саск. складаємо китицю нев'янучих квітів і засилаємо $10.00 на „Промінь". Хай пам'ять про покійного буде завжди між нами.

Дружина Марія Гребенюк,
діти і внуки, Айтуна, Саск.

— — — — —

У світлу пам'ять моєї дорогої дружини, мами та бабусі, бл. п. Наталки Логвин, яка відійшла у вічність на удар серця 29 листопада 1975 року складаю $10.00 на журнал „Промінь" замість китиці квітів. Вічна їй пам'ять.

Чоловік Юрій Логвин, син
невістка і онуки, Норвал, Онт.

— — — — —

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. Романа Мендика, який упокоївся 29 вересня 1979 р., членки відділу С.У.К. ім. Олени Пчілки висловлюють глибоке співчуття родичам п-ву Якимові і Софії Мендикам, дідуневі і бабуні Петрові і Марії Ґронським і на нев'янучий вінок у пам'ять Романа відділ Союзу ім. Олени Пчілки складає $25.00 на „Промінь".

Відділ О. Пчілки, Тандер Бей, Онт.

— — — — —

Замість китиці живих квітів на свіжу могилу Романа Мендика, який упокоївся 29 вересня 1979 р. складаємо $10.00 на журнал „Промінь".

Засмученим родичам п-ву Якимові і Софії Мендикам, дідуневі і бабуні Петрові і Марії Ґронським висловлюємо наше глибоке співчуття.

Антін і Стефанія Музики, Тандер Бей

У другу річницю дорогої дружини, мами, бабуні і прабабуні, бл. п. Марії Сиридюк, яка упокоїлась 18 жовтня 1977 р. складаємо нев'янучий вінок і у світлу пам'ять покійної засилаємо $20.00 на журнал „Промінь".

Муж Іван Сиридюк — Реджайна, дочки: Адна Сиридюк — Вадіна, Саск., Анна Якимишин — Торонто, Ґеня Морис — Едмонтон і син Василь Збитнюк —

ГРОМАДСЬКА І РОДИННА ХРОНІКА

НЕБУДЕННА ПОДІЯ...

Заходом комітету видання 50-літньої історії, Відділ Союзу Українок Канади при Катедральній Громаді Св. Івана в Едмонтоні, в неділю 24 червня 1979 року улаштував святочний вечір, на якому книжка „Історія Відділу Союзу Українок Канади при Катедрі Св. Івана" була представлена й офіційно передана читачеві.

О годині шостій тридцять ввечорі, в авдиторії Св. Івана, святочну програму відкрила і керувала нею, голова комітету, пані Іванна Дженис. Реєстрацію гостей при вході до авдиторії доглядали Емма Верхомин і Ґеральдін Наконечна.

Імпреза почалась привітом, „Слава Ісусу Христу". Відтак Анна Томнюк, голова відділу, теплими словами привітала учасників бенкету. Бенкет почався молитвою, яку провів митр. прот. О. Хом'як. Благословення трапези виконав Владика Архиєпископ Борис.

Після вечері, Іванна Дженис представила гостю пані Т. Скемблер і висловила признання з нагоди її відзначення Золотою Медалею членством Крайової Організації Єврейських Жінок. Thelma Scambler, Regional Director of New Horizons for Alberta and Northern Regions, представила книжку — „Історія Відділу С.У.Канади при Катедрі Св. Івана". (Зміст її слова надруковано на окремих сторінках журнала „Промінь").

Тоді привіти склали: Владика Архиєпископ Борис; Paul Norris, заступник мейора міста; Bob Wray, представник федерального уряду Канади; Степан Масло, голова громади Катедри Св. Івана.

Едмонтонський Сумківський хор відспівав: 1) „Ой під гай яворовий" — Е. Козак — хор дівчат. 2) „Ревуха" — В. Матюк — хор хлопців. 3) „She's like the Swallow" — Newfoundland Folk Song, arr. by E. T. Chapman. 4) „Марина" — дівочий хор і танець, виконав сумківський хор і ансамбль „Зірка".

Диригент хору: Мирослава Фодчук; піяністка: Христина Чепига; інструктор танцю: Маріяна Остапчук.

Слідувало спеціялине відзначення: Анна Томнюк, голова відділу прочитала вкоротці, заслуги Іванни Дженис. Також встановила її в стан По-

Василь Косташ одержує книжку

Телма Скамблер промовляє і представляє книжку

Танцювальний ансамбль „Зірка" і дівочий хор

чесного Члена відділу такими словами: „Пані Дженис, за Вашу працю почерез минулих 30 років, а головно за віддану працю, яку Ви вложили як голову комітету видання 50-літньої історії, я, як голова відділу Союзу Українок Канади, при Катедральній громаді Св. Івана установлюю Вас, Іванно, у ряд почесних членів цього відділу. Це я виконую совісно за Вашу віддану працю".

На цей акт учасники бенкету спонтанно відгукнулися співом „На многії літа".

Оля Ганночко, від дослідчої групи, яка працювала над виданням книжки, висловила теплу подяку — перше Василеві Косташеві за його вклад історії. Оля також подякувала Іванні Дженис за її умілий провід в трудній праці і вручила Іванні гонорар у сумі $1,000.00.

За несподіване відзначення і за грошове винагородження, пані Іванна висловила сердечну подяку з слізьми в очах. Від себе і від мужа Володимира, пані Дженис передала чек в сумі $1,000.00 кажучи: „У цей важливий Інтернаціональний Рік Дитини передаємо гроші, щоб хоч крихітку злегшити життя для дітей, які находяться в —

1) Winnifred Stewart School for the Retarded
2) Northern Alberta Crippled Children
3) Evelyn Unger School for Language and Learning Development
4) Care, Canada

Для кожної установи призначуємо $250.00".

Усі гості на бенкеті відгукнулись гучними оплесками.

Слідувало читання телеграм , щирих гратуляцій за видання книжки, які самі собою вказували важливість і цінність цієї історії. Телеграми прибули від: Steve E. Paproski, Minister of Sports and Multiculturalism. David Crombie, Minister of National Health & Welfare, Ottawa.

Слідуючі особи одержали компліментарну копію книжки: Владика Архиепископ Борис, митр. прот. О. Хом'як, о. В. Лакуста, Василь Косташ, Bob Wray — Secretary of State, Thelma Scambler, New Horizons, Mary Le Messurier, Minister of Cul, ture, Alderman Paul Norris, Гафія Янішевська, основатель відділу, Варвара Шандро, основатель відділу, Анна Томнюк, голова відділу, Марія Самоїл, машино-друкарка.

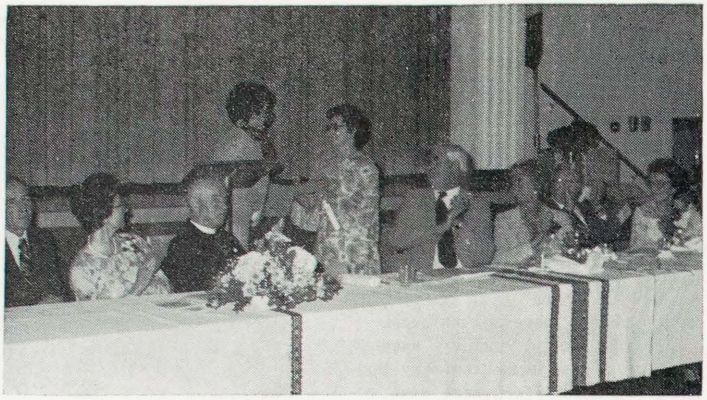

Іванна Дженис одержує почесне членство

Боб Рей дає привіт від федерального уряду

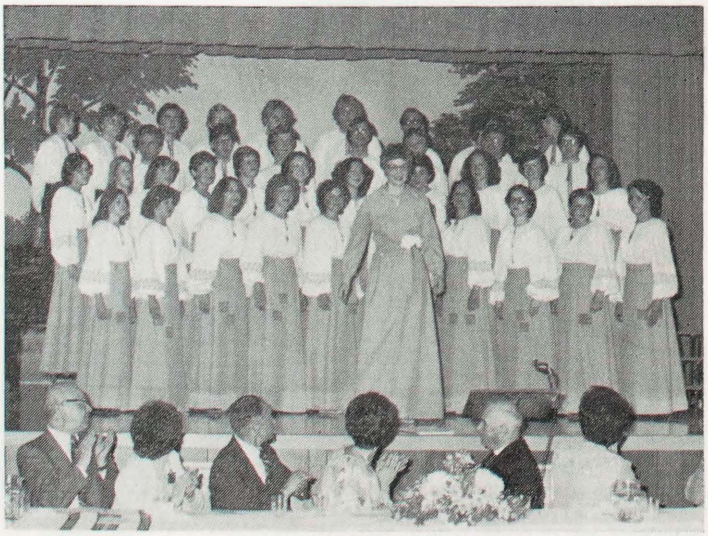

Сумківський хор

Члени комітету, з книжкою одержали червону троянду, троянда, це був дар любови і пошани від пані Дженис: П. Сліпчук, М. Сулима, Е. Верхомин, С. Василишин, Л. Івасюк, І. Дженис, А. Цибак, Р. Ґовда, О. Ганночко, С. Гриник, Т. Лазарович, М. Лазарук, К. Міськів.

На цьому місці п. Анна Томнюк зложила кінцеву подяку всім тим, що в більший чи менший спосіб причинилися до цього видання. Тим, що над книжкою працювали та тим, що дали фінансову допомогу; подякувала членам відділу Св. Андрея за обслугу та п. Д. Корпан за плянування меню; також всім, що прибули на це незабутнє свято; тоді попросила о. В. Лакусту провести кінцеву молитву.

На закінчення вечора переведено продаж книжок.

Комітет

Сумківський хор в Саскатуні

ОГЛЯД ПРАЦІ МОЛОДШОГО ВІДДІЛУ С.У.М.К У САСКАТУНІ

Молодший відділ СУМК ім. Івана Франка в Саскатуні започатковує свій рік активної праці з початком шкільного року, з вересня. Відділ має 15 членів у віці 10 - 15 років життя. Впродовж року мали 10 місячних зборів, а крім того засідання управи, як цього вимагали справи. Збори відбувалися разом з старшим відділом СУМК кожної першої неділі в місяці. Протокол зборів записуємо й читаємо українською мовою.

Сумківці беруть участь у Богослуженнях і церковному хорі, а хлопці у вівтарній дружині і по черзі читають „Апостола".

Під час зборів члени брали участь у читанні деклямацій, а спеціяльно члени брали участь у всіх концертах — концерті талантів, Святі Матері, Миколаївський концерт. Сумківці відограли коротку п'єсу та колядували під час свята Маланки, а також допомагали українській школі. Брали участь у веселім родиннім вечорі СУМК і концерті у Гефорді, Саск. Висилали делеґації на Всеканадську і Провінціяльну Конференцію. Вислали допис і фотографії про діяльність СУМК до „Променя" і „Трембіти".

Для придбання грошей відділи влаштовували такі проєкти: мали продаж печива, вишили і вшили українську ковдру на розіграву в осені разом з старшим відділом СУМК прихід буде пополовині, в'язали дідухи під проводом пані Воронюк в її домі.

Брали участь у „Конкурсі українського мистецтва" СУМК, хорі та поодиноко. Хор є старший і молодший.

У конкурсі СУМК дуже добре писався. Дуже багато трофеїв і стипендій наші сумківці повигравали.

Брали участь у Провінціяльнім релігійнім семінарі в Саскатуні 24 - 26 березня ц. р., де о. д-р Удод й о. Рибалка та о. Гупка промовляли до членів.

Відвідували Вінніпеґ 28 - 29 квітня 1979 року.

Голова Манітобської Управи СУМК Марко Міненко приготовив програму в порозумінні з Саскачеванською Екзекутивою і головою Теодором Гавришем — ця подорож і прогулька була в формі Релігійного Семінару. Ціль була відвідати українські православні церкви, будинок консисторії, Колегію Св. Андрея і Музей у Вінніпезі. Сумківці були дуже задоволені, багато навчилися, подорож була дуже повчаюча і дала сумківцям велику нагоду познайомитися з нашими провідниками і сумківцями поза Саскачеваном.

Пров. голова Саскачевану запрошував манітобський СУМК до Саскатуну.

У березні 1979 року СУМК молодший і старший спонзорував величавий концерт, представлення „Українське весілля". Хор і аматори з Давфину, Ман. Це зарядження було для українського суспільства в Саскатуні. Успіх був великий.

Наші відділи СУМК, молодший і старший, є членами Музею Союзу Українок Канади і дали пожертву на Музейний Фонд.

Молодший і старший відділи дали по 60.00 дол. від відділу на 60-літній ювілей нашої церкви.

Отець д-р Удод, парох Катедральної громади і наш капелян висвітлював нам фільм 60-літній Ювілей Православної Церкви у Канаді, як і все промовляв до членів СУМК-у на кожних зборах.

Оба відділи СУМК самі оплачують диригента сумківського хору. Голова молодшого відділу СУМК Даруся Вівчар є членом у Пров. Екзекутиві на Саскачеван і друкує матеріяли до „Трембіти" — журналу Провінціяльного СУМК-у.

3-го червня 1979 року відбувся бенкет закінчення сумківського року. Бенкет видало жіноче товариство ім. О. Кобилянської при катедрі.

Програмою керувала голова старшого відділу СУМК Даруся Михайлюк. Доповідачкою була пані А. Холод, голова відділу О. Кобилянської у Саскатуні на тему „Рік дитини" і додала до СУМК, що надходить велике свято 1000-ліття хрещення Уїраїни.

На закінчення СУМК, як молодший так і старший, склали подяку своїм референтам і дорадникам СУМК-у, причипили їм корсажі і обдарували їх дарунками.

Пані Папіш з дорадчої ради подякувала сумківцям від себе і референток, казала, що рік перебіг заскоро, що було мило працювати з ними.

Закінчили бенкет молитвою подяки.

Наталія Кіндрачук,
рефер. молодшого СУМК-у.

ГОСТИННЕ ПРИЙНЯТТЯ
РОБЛІН, МАН.

В середу вечером, 28 серпня, членки відділу ім. Доньки України в Роблин, Ман. зійшлися до церковної залі на чайне прийняття в честь добр Меланії Мельничук з нагоди її приїзду, і заразом познайомились з нею.

Добр. Мельничук з Веґревил, Альберта, приїхала на відвідини до зятя і дочки о. прот. Євфимія і добр. Емілії Труфинів.

Голова відділу привітала гостю і познайомила її з присутніми членками та вшанувала її корсажем. Після знайомства членки розмовляли а відтак відспівали кілька народних пісень і тому, що спів звучав гарно членки рішили набрати на тасьму, щоб залишилось на пам'ятку.

Також на пам'ятку членки провели збірку на пресовий фонд журнала „Промінь", яка принесла суму $52.00.

Членки жіночого товариства приготовили перекуску. Прот. Є. Труфин провів молитву, а по перекусці членки відспівали нашій гості добр. Мельничук „На многії літа".

Добр. Мельничук зложила подяку членкам за вшанування її і побажала членкам відділу здоров'я і якнайкращого успіху у виконанні праці.

Хай цей вечір буде приємним спомином для добр. Мельничук, а для нас, членок, хай додасть більшої охоти до дальшої праці.

Слідуючі зложили на прес. фонд „Променя": По $5.00: добр. Е. Труфин, добр. М. Мельничук, Мирослава Горбай, Анна Горбай, Євдокія Корчак, Олена Клемецька; по $2.00: Павліна Буґера, Савеля Пуршеґа, Марія Старчук, Раїхта Лунґал, Леонтина Піць, Марія Швайківська, Марія Хіць, Текля Феденюк і Марія Проник.

Анна Горбай

П-во Ю. і Р. Гриціви

50-ЛІТТЯ ПОДРУЖЖЯ Ю. І Р. ГРИЦІВ
Монтреал

В неділю 17 червня 1979 п-во Юлія і Роман Гриціви відзначили 50-ліття свого подружнього життя, яке приготовили в їх честь їх діти, з допомогою п-ва Ксені і Теодора Самолуків, Софії і Івана Олянських та Анни і Олекси Кіпибіди. В неділю родина, краяни і приятелі, біля дві сотні осіб, зійшлись до Собору Св. Софії на 5-ту годину по пол. й о. настоятель Ігор Куташ відправив, при допомозі хору, Молебень за здоров'я ювілятів. Після Молебня в залі Собору відбулось прийняття в честь ювілятів. При вході до залі п-во А. і О. Кіпибіди їх привітали традиційним короваєм і сіллю і під звуки оркестри, дружба п. Покубіл і дружка п-ні П. Кісел підвели ювілятів на почесне місце за головним столом, де сиділи ще о. Ігор Куташ, син ювілятів Роман з дружиною Наталею, дочка Євгенія Куземко з мужем Іваном, дочка Галина Король з мужем Дмитром, о. диякон Євген Рудич, пані Анна Кіпибіда і господар вечора О. Кіпибіда. Господар привітав усіх гостей і чергою представив головний стіл, далі стіл, де сиділи семеро онуків ювілятів та гостей зпоза Монтреалю, п-во Баран і пані Ґреґлевич з Гамільтону, д-р і пані Полос з Анкастеру, п-во Дячек з Торонта, п. Пігуру з Кіченеру, п-во Менько з Дітройту, п-во Кот з Вінніпеґу і панну Каролю Рос з Міссісаґи. Отець настоятель провів молитву і поблагословив страви, дружба підніс чарку за здоров'я ювілятів і всі присутні відспівали їм Многоліття. Усні привіти склали від дітей дочка Євгенія Куземко, від онуків Євген Куземко, від Громади заступниця голови пані Стефанія Кульба, від Жін. Т-ва з привітом і дарунком голова пані Євгенія Підвисоцька, а дружба і дружка передали ювілятам драунок від усіх присутніх.

Прочитав писемні привіти син Роман від урядових осіб і приятелів. Відтак господар попросив до слова о. настоятеля, який розказав про ювілятів і в Соборі після Молебня і на гостині та побажав їм і на далі радісного життя та щасливих і многих літ.

Останні мали слово подяки ювіляти.

Пані Юлія приїхала до Канади 1926 р., була два роки в Манітобі і 1928 р. приїхала до Монтреалу, а п. Роман, приїхав до Канади 1927 р., ввесь час жив у Монтреалі і там вони 23 червня 1929 р. повінчались. Було в них четверо дітей, три дочки і син, але найстарша молоденькою у трагічному випадку 1951 р. відійшла з цього світу, дочка Євгенія Куземко і син Роман з родинами живуть у Міссісаґа, Онт., дочка Галина зам. Король, живе з родиною в Монтреалі.

П-во Гриціви є довголітніми членами Собору Св. Софії, п. Роман був в управі і багато жертвенної праці віддав Церкві і громаді, а пані Юлія

РІЧНІ ЗВІТИ ВІДДІЛІВ

ГАМІЛЬТОН, ОНТ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Річні збори С.У.К. відділу ім. Лесі Українки відбулися 20-го листопада 1978 р., в залі при Соборі Св. Володимира.

Збори відкрила голова відділу пані Н. Бал. Преосвященний Владика Василій провів спільну молитву і як настоятель Собору, висловив подяку і признання відділові за взірцеву пророблену працю та за княжий дар центрального охолодження церкви і залі.

Владика Василій зазначив, що Гамілтонська Соборна Громада сильно зросла з поміччю нашого організованого жіноцтва, та побажав всім членкам доброго здоров'я і Божого благословення. Голова Соборної Громади пан Євген Криворучко зложив привіт від громади, висловлюючи велику гордість громади мати такий відданий і жертвенний відділ до співпраці. Особливу подяку висловив за дар у формі центрального охолодження.

Слідував вибір президії. На голову зборів вибрано пані Н. Бал, а на секретарку пані О. Сушко. Вшановано пам'ять членок, що відійшли у вічність однохвилинною мовчанкою.

Звіти цілорічної діяльности відділу здавали членки заряду і комітети.

Діяльність відділу: На протязі року відбулось 10 місячних зборів і двоє засідань управи. Членки відділу взяли активну участь на 39-ім З'їзді СУС Східньої Канади. Приготовили обід і перекуску на з'їзд, святу-Йорданську Вечерю, поминальний обід за членів які відійшли у вічність, обід для старшого відділу СУМК, вечерю на пущення, вечерю на свято Православія, храмове свято, спільне свячене і різні перекуски і прийняття. На Караван до Інституту Св. Володимира вислали 25 „ростерів" голубців.

Відбулась членська перед-різдвяна вечеря. Після добірної Різдвяної програми переведено збірку на „Промінь". Зібрано $70.00. Відсвятковано спільно з громадою ювілей Колегії Св. Андрея, відбуто академію нашої патронки Лесі Українки, вечір в користь журналу „Промінь". Членки відділу демонстрували писання українських писанок, також влаштували писанкове бінго, весняний базар, весняний чай, випродаж вживаних речей.

На Окружний з'їзд у Ватерфорд їздило від відділу 12 делегаток, на 40-ий з'їзд СУС Східньої Канади в Торонто 7 делегаток.

Цього року в нашій громаді відбулось дві важні події, а саме: відзначення нашого настоятеля о. прот. В. Федака вступлення в сан монаха. Громада спільно з складовими організаціями урочисто вшанували нашого Преосвященного Владику Василія. Відсвяткували 60-річчя існування У.Г.П.Ц. в Канаді. Взяли участь в святкуваннях Свята Державности.

Фіансовий звіт відділу: загальний прихід за 1978 р. $10,331.88, перенесено з 1977 р. — $743.29, розхід за 1978 р. — $10,203.03. Залишилось в касі — $872.14. З цього розділено $600.00 на різні пожертви, як, що на 1979 р. в касі лишається $872.14.

Наші членки навчають в недільній школі. В українській школі директоркою є пані В. Логин.

Склад управи на 1979 р.: уступивша голова — Наталя Бал, голова — Галя Олексюк, 1-ша заступниця голови — Уляна Криворучко, 2-га заст. голови — Галя Липка, 3-тя заст. голови — Марія Пасіка, секретарка — Надія Пенюк, заст. секретарки — Галя Кристанович, фін. секретарка — Наталя Бал, касирка — Леся Поплавська. Контрольна комісія — Галя Довбета, Марія Баран і Марія Пилипюк.

Референтки: культ.-освітня — В. Логин, Надія Пенюк, Віра Сіренко. Інституту Св. Володимира — Надія Стретді; „Промінь" — Анна Корній; Старшого СУМК — Оля Дробот; Молодошого СУМК — Орися Сушко, Уляна Криворучко; Архівів — Марія Пилип'як, Наталя Бал. Жіночої Ради — Розалія Окраїнець.

Дарунки для хворих — Катерина Баюс, Розалія Окраїнець, пані Требнюк.

Програмовий комітет: Галя Липка, Анна Тріщук, Соня Саврук, Леся Поплавська, С. Сипівник, А. Блещук, Вислодіцька, М. Сейн, Галя Лазарович, Надія Стретді, Леся Когут, А. Долман, Л. Саврук, Юрійчук, Німець.

Господині: М. Баран, Д. Загарій, А. Корній, Н. Павлюк, Л. Стриховська, М. Січова, Р. Окраїнець, Т. Козак, В. Сіренко. Догляд кухні — Марія Баран.

Відвідування хворих — Марія Січова, Е. Гребенюк, М. Пелип'як, В. Спісак, Е. Струсь, Р. Окраїнець.

Телефонічний комітет очолює Е. Гребенюк, Л. Сварчук, Г. Довбета, М. Лещук, Вислобіцька, Е. Струсь, Е. Роман, Т. Швед.

Сестриці — Е. Роман, А. Радчук, В. Авраменко, Н. Павлюк, Т. Козак, А. Корній, Т. Швед, О. Радчук, Т. Олеськів, Р. Окраїнець, К. Баюс.

Почесні сестриці: М. Волковська, А. Рущин, О. Антонюк, А. Чернешук, М. Січова, Д. Загарій.

Пані Н. Бал щиро привітала новообрану голову п-ні Галю Олексюк і побажала їй найкращих успіхів та витривалости на новому пості.

Пані Олексюк вже 30 років є членкою Союзу і нашого відділу та ввесь час цікавиться всіма справами.

Пані Олексюк подякувала за довір'я та обіцяла старатися по своїй змозі виконувати обов'язки голови.

Збори закінчено молитвою. Після зборів вгощено всіх чаєм та печивом і так в дружній атмосфері при чайку збори закрито.

Н. Пенюк, секр.

є довголітньою членкою Жін. Т-ва Доньки України, була фінансовою секретаркою, тепер також є в заряді і, як її чоловік, віддає багато праці для товариства і Церкви. З нагоди свого 50-ліття Ювіляти пожертвували на Собор 50 дол., на Жін. Т-во 50 дол., на „Український Голос" 40 дол., на журнал „Промінь" 40 дол. і на Колегію Св. Андрея 25 дол.

Присутній

МОНТРЕАЛ, КВЕ.
ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ при громаді Св. Покрови

Річні збори відділу відбулися 10 грудня 1978 р. в церковній залі, які офіційно відкрила голова добр. А. Ревко, попросивши настоятеля о. Захарія провести молитву та хвилиною мовчанкою вшанувати пам'ять відійшовши у вічність членок.

До президії обрано предсідницею пані І. Ковалів, а секретаркою пані О. Гуменюк. Секретарка пані М. Мазуркевич подала звіт пророблено праці, а члени управи та комітети звітували окремо.

Пророблено внутрішню працю: в першу чергу жіноцтво дбає про красу, збереження та охорону нашої святині.

Відділ з управою громади щорічно, в часі посту, вшановують пам'ять, загальною панахидою та обідом, наших церковних достойників: першого настоятеля і основника сл. п. о. Петра Архангельського, сл. п. Блаженнішого Митрополита Іларіона, сл. п. Блаженнішого Митрополита Михаїла, сл. п. о. Протопресвітера д-ра Володимира Слюзара, сл. п. добродійок та все членство. Влаштовано обід для говіючого духовенства Місійної Округи. Обходимо церковно-календарні свята якто: храмове свято Покрови Пресвятої Богородиці, спільну кутю, запусти, великодний базар, спільне свячене з доповідями релігійного характеру або на теми актуальности — „День Матері", Жінок-Мироносиць чи літературні теми. Щорічно вшановуємо славну поетесу Л. Українку, ім'я якої носить відділ, часом великою концертовою програмою; Свято Тараса Шевченка шкільною молоддю під керівництвом учительок-членок. У вересні 1978 р. відзначили 80-ти літній ювілей та 57-ліття священнослуження о. протопресвітера Єпіфанія Чижіва та ювілейні відзначення членам управи громади.

Влаштовано прощальні вечори для пань Н. Михайловської, В. Ілліки та золотий ювілей подружжя заслуженої довголітньої співачки-членки пані Поліни Леонтієвної Корсавенко, 65-ліття п. М. Кромберт, — ініціяторами яких були приятелі-членки відділу — Оля Гуменюк та Надія Грицина і комітет. Скромно відзначили Рік Дитини 1979 р.

Відділ начислює 26 членкинь. З особливою інтенсивністю працює господарський комітет на чолі з головою Галиною Мирошниченко. Інші комітети виконують свою працю. Членкині учителюють в Рідній школі (О. Гуменюк, Л. Палка), інші співають в церковному хорі. Хвори відвідують референтки добр. праці — добродійка А. Ревко та інші членки.

Світлина Управи та членок відділу ім. Л. Українки в Монтреалі 1979 р. Перший ряд сидять зліва направо: К. Гладунів — бувша голова, М. Мазуркевич — протокольна секр., Н. Грицина — кореспо. секр., архівод, добр. А. Ревко — уступивша голова, настоятель о. З. Ревко, О. Гуменюк — новообрана голова, С. Моспан — 1-ша заст. голови, Г. Мирошниченко — 2-а заст. голови; другий ряд стоять: П. Корсавенко — культ. осв. реф., А. Цвіткова — церк. комітет, М. Федун — членка, І. Ковалів — фінансистка, В. Вусата — культ.-осв. реф., Ора Аксюк — госп. ком., О. Терещенко — церк. ком. і голова контр. комісії, Н. Замковець — церк. ком. і членка контрольної комісії, Г. Романюк — членка, А. Мельник — збірщик членських, Л. Палка — рефер. шкільництва та член контр. комісії. Відсутні: А. Сойко, М. Ладошка, М. Момот, С. Гайчук, К. Глухів, М. Зінченко, В. Авраменко, Н. Жовтоніжка.

Провадиться зовнішня праця: співпрацюємо з місцевим Комітетом Українців Канади, дві членки (В. Вусата та Н. Грицина) 4 роки працювали в Сх. Екзекутиві Союзу (1974 - 78), брали участь у спільній імпрезі „Свято Героїнь"... Референтка придбання фондів для поборювання хвороби рака, С. Моспан, щорічно працює для цієї цілі. Узяли участь в Окружнім з'їзді в Брентфорді, Онт., в травні 1779 р. (делегатки О. Гуменюк, К. Гладунів, С. Моспан).

Традиційно польовими Богослуження закінчуємо активний сезон праці.

Фінансовий стан: з 1977 року лишилося в касі $1,232.35. приходи у 1978 р. — $2,695.90, розходи у 1978 р. — $2,867.69, лишилось у касі — $1,060.56.

На утримання святині склали дар в сумі $1,500.00. Щорічно висилаємо до Централі Союзу Українок фінансовий бюджет.

Надія Грицина, кор. секр.

ВІДДІЛ У ПРИНЦ ДЖОРДЖ, Б. К.

Думка зорганізувати відділ Союзу Українок Канади в Принц Джордж почалася раніше, яких п'ять років тому, а яких три роки після того як була зорганізована українська греко-православна громада. Пані Катерина Буяр та кілька інших жінок вже тоді говорили про цю справу і в травні 1976 року пані Анастасія Шемелюк-Радомська, голова С.У.К., і пані Люба Кут, голова провінційної управи, загостили до Принц Джордж і посіяли перше зерно про Союз Українок Канади на нашім терені. Недовго по тім, в травні 1978 року громаду відвідали пані: Марія Вакалюк та Лелія Митрук з Ванкуверу, коли вони від провінційної управи об'їжджали провінцію та відвідували відділи Союзу Українок Канади. Того ж самого року літом до Принц Джордж загостила пані Люба Кут від нового заплянованого Музею С.У.К., та при тій нагоді розповіла про Музей а за разом і подала інформації про С.У.К., та жіночу працю по відділах та при церкві.

28-го січня 1979 року в Принц Джордж гостила у своєї дочки й зятя п-ва Стефана Цьони, бувша організаторка С.У.К., пані Анна Звоздецька з Едмонтону. Того ж дня після Богослуження та перед громадськими річними церковними зборами, парох о. Є. Стефанюк, попросив пані Звоздецьку сказати слово до присутніх про Союз Українок Канади. Слово пані Звоздецької мало вплив на жіноцтво в громаді, бо тиждень пізніше 4-го лютого до Принц Джордж прибуває провінційна голова пані Марія Вакалюк з Ванкуверу, і за її словом до жіноцтва та її предсідництвом, в Принц Джордж був зорганізований відділ С.У.К., приймаючи за патронку для відділу відому поетку Лесю Українк. Того дня на організаційних зборах записалося 10 членок до новозорганізованого відділу та вибрано управу з слідуючих осіб: голова — Ольга Винничук, заст. голови — Орися Цьона, секр. — Катерина Буяр, касирка — Камілія Сарабин, заст. кас. — Катерина Кийчук. Контрольна комісія: Михаліна Кучарик, Анна Полещук, Марія Стефанюк.

Старші сестриці — Марія Яриш, Марія Тарновецька, Анна Полещук.

Шпитальний комітет — Катерина Буря, Камілія Сарабин.

Куховарський комітет — Соня Лудвеґсон, Анна Звоздецька.

При цій нагоді наш відділ складає щиру й сердечну подяку як центральній так і провінційним управам, що вони так багато віддавали свого часу, труду, енергії та подавали інформацій та вказівок, щоб зорганізувати відділ С.У.К., у Принц Джордж, Б. К.

Наш відділ існує при громаді Св. Архистратига Михаїла, яка вже існує в Принц Джордж вісім років. За той час наша громада набула свою власну церковцю і цього року вже вповні її виплатила, збудувала парафіяльну резиденцію, має свого сталого пароха та має тільки 18 родинних членів.

Ми віримо і маємо надію, що Господь нам допоможе і наша громада та наш маленький і молоденький відділ С.У.К., будуть на далі розвиватися на добро і користь нашого народу і нашої церкви на вільній канадійській землі на честь і славу Богові.

За відділ Союзу Українок Канади
в Принц Джордж, Б. К.:

Орися (Звоздецька) Цьона,
заст. голови

Членки наймолодшого відділу Союзу Українок у Принц Джордж, Б. К. Перший ряд зліва доправа: Камілія Сарабун — касирка, Катерина Буяр, секр., Ольга Винничук — голова, Марія Стефанюк, Анна Пелешок; другий ряд: Джуді Буяр, Роза Ессар, Орися Цьона — заст. голова, Кей Качур — фін. секр., Марія Тарновецька; неприсутні членки: Марія Антоніо, Роза Федак, Марія Ярош, Ліна Кучарук, Софія Людвігсен, пані Малайко, Анна Звоздецька, пані Маланович.

НА СВІЖУ МОГИЛУ БЛ. П. ЄВДОКІЇ БАБЯК З МОНТРЕАЛУ

З великим сумом рознеслася в Монтреалі вістка, що дня 9-го червня ц. р. перестало битись серце струдженої громадянки Євдокії Бабяк.

Прийшла вона на світ в селі Настасові, повіт Тернопіль. Батьки її це були свідомі громадяни Настасова, Пилип і Параскевія Куріца.

На другому році життя маленька дівчина осиротіла, бо померла її мати. Опіку над нею обняла її тета Анна — сестра батька, яка дуже любила дітей і на свій кошт побудувала в селі захоронку, яку віддала під опіку Сестрам Служебницям. В 1912 р. Євдокія одружилася з Андрієм Базаром, маючи всього 16 літ. Здавалося, що ніщо не захмарить щасливого життя молодої пари, але прийшла перша світова війна, що внедовзі забрала життя молодого Андрія. Вже після вістки, що її чоловік не живе, прийшов на світ син Григорій.

В 1921 р. виходить вона вдруге заміж за активного громадянина Петра Бабяка, котрий через свою активну працю в читальні „Просвіта", мусів покинути рідне село. Петро Бабяк виїхав до Канади спершу сам, в 1926 р. забрав до Канади свою дружину. Проживали п-во Бабяки весь час в Монтреалі.

Молода й повна енергії Євдокія, кидалася у вир громадської праці. Спершу при т-ві „Просвіта" ім. Т. Шевченка, а опісля коли Ольга Басса, дружина проф. Филипа, заснувала Т-тво ім. Л. Українки в 1944 р. Євдокія Бабяк включилася одна з перших в це товариство й стає в його проводі. Вже з природи була вона дуже активна, тож працюючи в Товаристві ім. Л. Українки, — збирає вона на різні народні цілі, як політичних в'язнів, інвалідів, на український шпиталь у Львові і т. д. Сама теж не жалувала свого гроша на ті цілі.

В 1947 р. Централя КУК прислала їй почесну грамоту за велику громадську допомогу. З Канади їздила Є. Бабяк до рідного села на вінчання свого сина Григорія з першого подружжя, якого друга світова війна забрала, так як перша забрала його батька. З другого подружжя в Бабяків був син Михайло.

В 1942 р. поховала свого чоловіка, а в 1961 р. поховала свого одинокого сина Михайла з другого подружжя, який був діяльний член Товариства Просвіти в Монтреалі, але й його в молодому віці смерть забрала. Залишив він дружину Ольгу з Чубріїв і дві доні Петрусю і Лідію, та матір у вічній тузі за ним. Одним словом життя не щадило її ударів долі, які вона пройшла, як добра християнка, а душевні страждання піддержувала завжди громадською працею. Громадське життя не було для неї чуже з молодих літ, що ще в 1911 р. молодою їздила до Коломиї у великому здвизі Січей і Соколів під проводом Кирила Трильовського й проф. І. Боберського.

Дня 26-го лютого 1966 р. Т-во ім. Л. Українки відмічувало Ювілей 70-ліття своєї почесної членки Євдокії Бабяк, яким занялася, тоді діюча голова пані Марія Сенкусь. Це був незабутній вечір Євдокії Бабяк, за який вона всім у своїм слові дуже дякувала, а була вона направду скромна, дуже гарного характеру й знаменита бесідниця.

Проживала весь час з дуже доброю синовою Ольгою, яка біля неї ходила як рідна дочка. Її життя це взір доброї дружини, матері й бабуні, а передовсім певтомної громадянки, шляхетного серця для всіх хто її ближче знав.

Оставила Покійна в рідним краю сестру Теклю з дочкою і внуком, а в Монтреалі синову Ольгу з внуками й правнуками, та братанку Марію Дорожовську з родиною і сестрінка Мирослава Бурого з родиною, як рівнож ближчу і дальшу родину в Канаді і Америці, і великий круг приятелів.

Хай цей мій скромний спогад буде нев'янучою квіткою на її могилу.

Лідія Лугова

* * *

ПОДЯКА

Цією дорогою висловлюємо щире спасибі: Високопреподобним і Всечесним Отцям — парохові церкви Св. Софії о. Ігореві Куташеві за відслуження Панахид та Похоронних відправ. Сердечну подяку складаємо всім, які численно своєю участю в похоронних відправах віддали останню прислугу Покійній Є. Бабяк... Зокрема ми глибоко вдячні всім приятелм та знайомим, які підтримали нас морально у хвилинах нашого смутку.

Замість квітів у пам'ять Покійної жертвували $670.00 на Фундацію ім. Т. Шевченка. Дякуємо всім за їхні молитви, пожертви, нехай вас усіх Всевишній нагородить своїми ласками. Прийміть наше щире Спасибі!

У великому смутку —

синова Оля Бабяк з донечками, Петруся Топольницька з родиною і Лідія Гузар з родиною, та ближча і дальша родина

БЛ. П. ОЛЕНА КОЗУНЬ
Нипавин, Саск.

Сумна вістка облетіла околицю Нипавин про впокоєння української піонерки Олени Козунь. Олена народилася 13-го вересня 1897 року в селі Ямниця, Станиславівського повіту в Західній Україні в родині Теодора і Марії Спільчаків. В тяжких умовинах старого краю Олена підростала й виховувалась. В році 1920 Олена приїхала до Канади і ще того ж самого року вийшла заміж за Михайла Козуня. Молоде подружжя Козунів осілися жити і фармерувати на фармі в околиці Айтуна. Тяжкі 30-ті роки економічної кризи заставили родину Козунів залишити околицю Айтуна і перевезти свою господарку в околицю Нипавин, де при кращих господарських обставинах вони фармерували від 1939 - 1952 року. В 1952 році передали господарку синові Николі, хоч особисто ще допомагали йому в праці. В 1960 році родина Козунів переїхала до міста Нипавин на відпочинок, щоб доживати старості в кращих міських вигодах, де можна в кожний час мати потрібну лікарську допомогу.

Але в 1961 році муж Михайло пе-

редчасно впокоївся й Олена залишилася вдовою. Ще шість років по смерті мужа Олена проживала самотньо в Нипавин. З приходом старших років наступало загальне ослаблення і була потреба особистої опіки й допомоги, через те Олена знову замешкала при синові Николі і добрій невістці Євгенії на фармі. З ними прожила Олена ще три роки. Ці роки були для Олени великим благословенням — жити разом з дітьми і внуками, на кожному кроці відчувати любов, увагу, пошану й допомогу. Її син Никола є дяком й активним членом своєї громади.

Також і Олена проявляла надзвичайну любов до своїх унуків і старалася допомагати молодим родичам — Николі і Євгенії виховувати їхніх дітей а своїх внуків морально і національно. Впокоїлася Олена несподівано й тихо у вівторок 17-го липня у шпиталі в Нипавин на 83-му році життя.

Залишила Олена у смутку — сина Николу й невістку Евгенію, доньку Ольгу та зятя Дона в Данкен, Б. К., 6 внуків та сестру Доцю в Україні.

Олена та її муж Михайло були активними членами Української Прав. Церкви, громади Свв. Апп. Петра і Павла в Кадет. Олена була також активною й довголітньою членкою Жіночого Товариства Союзу Українок при Громаді, завжди приходила до церкви на Богослуження, сповідалася і причащалася Св. Таїнств, підтримувала церкву морально й матеріяльно. Олена була людиною працьовитою, доброю дружиною, доброю матір'ю та щирою християнкою. Олена читала українську пресу, як „Вісник", „Український Голос" та „Промінь".

Похоронні відправи служив в заступстві місцевого пароха Всеч. о. Бови, о. прот. Степан Зузак з Йорктону. Вечірні Перестасні Моління відбулися в четвер, 19-го липня в Церкві Свв. Апп. Петра і Павла біля Кадет, а похорон в п'ятницю 20-го липня з тієї ж церкви. Дякував на похороні дяк з Нипавин п. П. Биць. Похорон відбувся при великій участі народу. По похороні був поминальний обід в Народнім Домі ім. Івана Франка.

З нев'янучого вінця родина призначила $55.00 на Інститут ім. П. Могили, де перебували в часі студій діти Олени — Никола і Ольга та внуки. $20.00 на „Вісник" і $20.00 на „Промінь", що його Олена завжди передплачувала й читала.

Нехай Господь оселить душу Олени у своїх райських Оселях. Вічна їй пам'ять!

о. С. Зузак

БЛ. П. АННА МОКРИНСЬКА
Монтреал, Квебек

По довгій недузі, — на 83-му році життя, у лікарні „Квін Елізабет", піонерка Громади Святої Софії, Монтреал, бл. п. Анна Мокринська з роду Кучерава, відійшла на вічний спочинок 25-го травня 1979 року.

Мама, бабуня, пра-бабуня, й заслужена членка Союзу Українок Канади, відділ „Доньки України".

Анна народилась в селі Лука, повіт Бучач. Західна Україна. В 1913 році, вона прибула до Монтреалу, тут одружилась, і з своїм мужом Дмитром, стали активними членами українського громадського життя. (У 1965 році бл. п. Дмитро упокоївся і залишив дружину та дітей у великому смутку).

Покійна Анна була глибоко релігійною людиною, великої терпеливости і витривалости. Від неї всі відчували щирість і любов. Від самих початків заснування Братства а відтак Громади Святої Софії в Монтреалі, вона разом з мужом, була енергійною і активною членкою. Вона все була помічною своєму чоловікові який був одним з основників Братства і Рідної Школи, і був директором Взаїмної Помочі, та членом кількох організацій при Громаді Св. Софії. На Ювілейнім Святі 50-ліття „Доньки України", бл. п. Анна Мокринська була вшанована грамотою разом із 12-ма першими піонерками, того Товариства, за її приналежність і працю.

Від самих початків, родина Мокринських тісно співпрацювали зі своїми співгромадянами, і з своїм довголітним парохом бл. п. протопресвітером Вол. Слюзаром та з добродійкою Леонією. Тепер їх діти разом з теперішнім настоятелем Собору Св. Софії, отцем Ігорем Куташем.

Покійні Анна і Дмитро Мокринські виховали три донечки, і раділи коли найстарша доня, Анастасія Ковальчук, була членкою в Студентському Гуртку, виступала як солістка у головних ролях на сцені, пізніше стала головою відділу „Доньки України", і далі працює в цій організації та співає в церковному хорі. Родичі раділи, що їх друга доня Розалія Прокопів все брала активну участь у СУМК-у, в хорі, а тепер у Жіночім товаристві. Вони були щасливі бачити свою наймолодшу доню Павліну (упокоїлась 1954 року), як провідницю організації СУМК. Пізніше потіхою також була внучка Уляна яка була активна в екзекутиві СУМК, а відтак вчила в Недільній школі.

Урочисті Панахиди відслужив о. Ігор Куташ у неділю і в понеділок, а у вівторок у Соборі Св. Софії відбувся Чин Похорону і Заупокійна Служба Божа. На похорон з'їхалась вся родина і велике число вірних, знайомих та приятелів які прийшли віддати останню прислугу покійній. Обов'язки дяка виконував о. Олекса Кіпибіда. Підчас панахиди хор співав під кермою п. Рост. Куліша.

Після останнього цілування, внуки і зяті несли домовину, і велика засмучена громада відпровадила покійну на кладовище Монт Роял, де тлінні останки похоронено біля її чоловіка.

Після похорону відбулась поминальна тризна у залі Св. Софії, господарем якої була Галина Мельник. Промовляли: М. Зозуля від Братства Християнського Милосердя, В. Мельник від Взаїмної Помочі, Е. Підвисоцька від відділу „Доньки України" Союзу Українок Канади, Я. Редчук і А. Гукало від піонерів, Г. Мельник від користів, і рівночасно зробила заклик на збірку на нев'янучий вінок в пам'ять покійної. Отець Ігор Куташ у своїому слову зложив співчуття від Церковної Управи і провів молитву на початку і на кінці тризни.

Найстарша доня Анастасія Ковальчук в імені родини зложила всім подяку за всі прислуги і поміч, за так сердечне відношення і вияв пошани дорогій покійній і за зложені пожертви на нев'янучий вінок. Зі збірки уділено на журнал „Промінь" — 25.00 дол.

Покійній Анні вічна пам'ять! Душа її нехай буде в оселі Господній, де всі праведні перебувають.

Давний член М. В.

З ПРАЦІ РЕФЕРЕНТОК „ПРОМЕНЯ"

Марія Гарбус

Пані Марія Гарбус, довголітня референтка „Променя" відділу ім. Ольги Кобилянської в Саскатуні. Вона взяла участь в кампанії, а її найбільша заслуга в тім, що в Саскатуні, серед членок відділу ім. О. Кобилянської майже нема післяплатниць завдяки праці референтки. Пані Гарбус здобула перші нагороди раніше і далі терпеливо продовжує свою працю.

Кароліна Білик

Це референтка „Променя" у відділі ім. Олени Пчілки в Норт Бетлфорд пані Кароліна Білик, яка в останній кампанії придбала 6 нових передплат. Просимо звертатись до неї у справах передплат та інш., що відноситься до журнала.

При праці для „Променя"

Праця наших референток ніколи не кінчиться, а особливо почавши з осені до пізньої весни вони постійно проводять свою так важливу для журнала працю.

Хочемо, бодай в наш скромний спосіб час-від-часу відмітити заслуги наших референток, які виконують цю безкоштовну почесну службу для нашого журнала. Правда, що на цю позицію їх вибирають на своїх річних зборах відділи а все таки залежить від самої референтки, як вона ставиться до своєї праці. Досі журнал був щасливий, що мав добрих і відданих референток. Вони не тільки колектують передплати і тим заощаджують журналові більших видатків, але разом з тим вони є живим зв'язком відділу з журналом.

В цім числі поміщуємо світлини кількох референток, які маємо під руками. Інші будуть в наступних числах. Просимо передплатниць відноситися до них з повним довір'ям і помогти їм виконувати їх працю без труднощів, просимо оцінювати їх працю і ввічливо зустрічати їх, коли вони до Вас звертаються.

Йорктон, Саск. — Відділ ім. Олени Пчілки, рефер Орися Василишин — сколектовані передплати $112.00
Лондон, Онт. — Відділ ім. Княгині Ольги, рефер. Вікторія Калюжна, сколектовані передплати 82.00
Давфин, Ман. — Відділ ім. Л. Українки, реф. Марія Білоус — передплати 64.00
Саскатун — Відділ ім. О. Кобилянської, рефер. Марія Гарбус, передплати і прес. фонд 76.00
Скарборо, Онт. — Відділ ім. Св. Анни, рефер. Ліза Бот — передплати 49.39
Торонто — Відділ ім. Кн. Ольги, рефер. Анна Бойко — передплати 59.00
Ванкувер, Б. К. — Відділ ім. Лесі Українки, рефер. Люба Кут, передплати і прес. фонд 64.00
Канора, Саск. — Провінціяльна Екзекутива Союзу Українок у Саскачевані — добр. Ольга Бойчук, секр., пресовий фонд з нагоди кампанії 100.00
Едмонтон — Відділ при Катедрі Св. Івана — рефер. Софія Гриник і Марія Лазарук — передплати 56.00
Роблін, Ман. — Відділ ім. Доньки України, рефер. Анна Горбай, прес. фонд з нагоди закінчення української літньої школи 52.00

ІНДИВІДУАЛЬНІ ПОЖЕРТВИ

П-во Омелян і Марта Маленкі з нагоди ювілею подружжя, Стінен, Саск. $60.00
Пані Оля Бабяк, Вердун, Кве. в пам'ять матері Євдокії Бабяк 60.00
Михайло Цибак, Гаров, Онт. 35.00
П-во Іван і Василина Слижуки з нагоди ювілею 50-ліття подружжя — Давфин, Ман. 50.00
Д-р Ганна Янішевська — Торонто, з нагоди вшанування Марії Волосевич 20.00

С. Островська, Порт Код, Бр. Колюмбія — оцінюючи журнал, якого з приємністю читає	20.00
Текля Ґурська — Мелфорт, Саск.	10.00
Т. Вінзюра — Торгилд, Альберта	10.00
Михайло Романюк — Ванкувер	9.00
Р. Колот — Стирджес, Саск.	5.00
М. Котик — Еріксон, Ман.	5.00
С. Гунтей — Ванкувер	6.00
Анна Личка — Лимінґтон, Онт.	5.00
М. Павлюк — Саскатун	4.00
Домка Максимич — Лашін, Кв.	4.00
Зеня Новак — Вотерлю, Онт.	4.00
Клавдія Микитюк — Торонто	4.00
Добр. Я. Пук — Вегревил, Альта.	4.00
Пров. Екзекутива Союзу Українок на Саскачеван	4.00
Оля Бойчук — Саскатун	4.00
С. Сиротюк — Вудбридж, Онт.	4.00
С. Ваверчук — Монтреал	4.00
Я. Звоздецький — Ейлишенм, Саск.	4.00
М. Павлюк — Саскатун	4.00
Д. Максимич — Лашін, Кве.	4.00
Теодора Гаврисишин — Вінніпеґ	2.00
М. Г. Гусак — Давфин, Ман.	2.00
А. Муган — Содбури, Онт.	2.00

ПРИДБАЛИ НОВІ ПЕРЕДПЛАТИ

Розалія Гуцуляк — Ендру, Алта.	**2**
Катерина Шумейко, Ню Торонто	**1**
Орися Василишин — Йорктон	**1**
Оля Завісляк — Вінніпеґ	**1**
Анна Звоздецька — Едмонтон	**1**
Софія Островська — Порт Код, Б. К.	**1**
Анастасія Микитюк — Вернон, Б. К.	**1**
Люба Кут — Ванкувер	**1**
Марія Лазарук — Едмонтон	**1**

ЗГОЛОСИЛИСЬ БЕЗПОСЕРЕДНЬО: Н. Михайлова — Вінніпеґ, Дж. Д. Керелейза — Кенсінґтон, ЗСА, А. Муравська — Спірітвуд, Саск., Орися Цьона — Принс Джордж, Б. К., Ф. Пономаренко — Вестлавн, Кве.

Велика буває користь від науки книжної; книги показують путі нам і навчають нас, мудрість-бо обрітаємо і стриманість від словес книжних. Це-бо суть ріки, які напоюють всесвіт, це джерела мудрості; адже в книгах незмірна глибина; ними ми в печалі втішаємось... Якщо пошукаєш у книгах мудрості уважно, то знайдеш велику користь для душі своєї.

Нестор Літописець

— — — — —

Михаліна Нєма

БАЖАЄМО ПОКРАЩАННЯ ЗДОРОВ'Я

Доходять до нас вісті з Монтреалу, що наша довголітня референтка „Променя" пані Михайліна Нєма поважно хвора. Але це не лише референтка — це довголітня заслужена піонерка на громадській ниві, членка відділу Доньки України в Монтреалі учасниця з'їздів Союзу Українок Канади належить до тих ідейних одиниць, які завжди спішать подати помічну руку у всякій громадській справі. Особливе признання належиться їй за працю референтки „Променя".

Бажаємо пані Михаліні Нємі покращання її здоров'я та засилаємо їй наші дружні вітання.

Редакція „Променя"

Анна Бойко

Пані Анна Бойко. Вона з посвятою і довгі роки працює як референтка „Променя" у Відділі Княгині Ольги в Торонті при Катедрі Св. Володимира. Торонто дуже велике місто й її нераз доводиться далеко їхати чи то на збори, чи за передплатою. Просимо відноситись до пані Бойко в справах передплат „Променя" і вона їх радо полагодить.

Довкола дому

Стефанія Кульба

М'ЯСНО-СИРНИЙ ПАЙ (ПИРІГ)

Мимо останніх знижок цін, все ще таки найекономічніше купувати мелену воловину з уваги на протеїну (білок). На ціні за цю воловину можна дещо заощадити користаючи з оказійних оголошень у споживчих крамницях. Так можна наповнити свій морозильник або приготовити кілька загально люблених переписів.

Воловину до вжитку за день-два треба переховати в найзимнішій частині холодільника завинену, не щільно, у воскований або алюмінійовий папір.

Для замороження на довший час, треба поділити воловину на одно-фунтові кусні, обгорнути щільно в спеціяльний папір (фойл) до заморожування м'яса або вложити до щільних відпорних на вологість пуделок, залежно від потреби. Морозильник наставити на зеро або й нище степенів і так заморожене м'ясо ужити впродовж найдальше 3-ох місяцях.

Фунт меленої воловини й горнятко білого обильного в протеїну сира становить частину перепису на пай. Найкраще ужити легко прирум'янене паєве тісто. Підчас коли начинка печеться а береги тіста зачинають бронзовіти, треба береги прикрити рубком алюмінійового паперу. Додатками буде тільки подроблена зелена салата і гарячий хліб або булки.

1 горнятко січеної цибулі
¼ гортнятка січеної зеленої паприки —green peppers
2 ложки масла
1 ф. меленої воловини
¾ ложечки соли
¼ ложечки перцю
1 ложечка сосу ворцестер
2 ложке муки
1 печене 9-інчове тісто (pie shell)
1 горнятко сира — cottage cheese
2 вбиті яйця
¼ ложечки червоної спорошкованої паприки

Смажити цибулю і зелений перець у маслі аж цибуля стане прозорою. Додати м'ясо й прирум'янити. Змішати з паприкою і мукою. Уложити м'ясну мішанину в паєве тісто. Змішати сир з яйцями й розвести по м'ясі. Посипати паприкою. Пекти в нагрітій печі 350° аж начинка зарожевіє, приблизно 40 хвилин. Служить на п'ять подач.

— — —

ПУДИНҐ З РИЖУ (RICE PUDDING)

2 горнятка вареного рижу
2 горнятка молока
⅛ ложечки соли
½ горнятка цукру
1 ложка розтопленого масла
2 яйця
1 ложечка цитринового соку
½ ложечки цинамону
½ горнятка родзинків

Подані складники разом сполучити. Виложити до вимащеної огнетривалої посудини. Пекти при 325° около 50 - 60 хвилин аж зарум'яниться.

TARTAR SAUCE

1 cup Hellmann's real mayonnaise
2 tblsps. chopped pickle
2 tblsps. finely chopped onion
2 tspns. capers (optional)
1 tspn. lemon jiuce
½ tspn. salt
Dash pepper

Mix togheter real mayonnaise, pickle, onion, capers, lemon juice, salt and pepper. Serve with fish. Makes 1 cup.

— — —

CHICKEN LIVER PATE

½ lb. (1 cup) chicken livers
1 cup (about) water
6 bacon slices cooked, drained and finely crumbled
2 hard cooked eggs, finely chopped
2 tb!sp. chopped onion
⅓ cup Hellmonn's real mayonnaise

Cover livers with water in small saucepan. Bring to boil; reduce heat and simmer 10 - 15 mins. or until tender. Drain. Chop fine. Mix in bacon, eggs, onion and real mayonnaise. Chill. Makes 1½ cups.

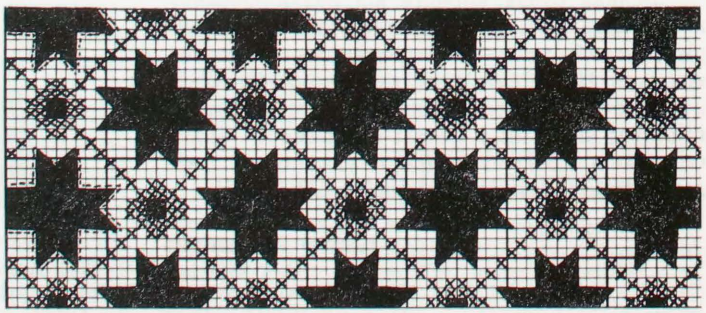

Взір з дудів та ковніра жіночої сорочки, с. Спасів у Здолбунівщині на Волині виконаний гладдю, хрестиками та стебнівкою: ■ — чорна, × — червона DM-666, - - — червона 666.

Музей Союзу Українок, Східня Філія

ПРОВІНЦІЙНИЙ З'ЇЗД СОЮЗУ УКРАЇНОК В АЛЬБЕРТІ Едмонтон, Альберта — 1979

„ДИТИНА, ЯКА ЗНАЄ СВОЮ МОВУ, ЗАБЕЗПЕЧУЄ СВІЙ НАРОД".

З'їзд складових організацій Союзу Українців Самостійників: СУК — Союз Українок Канади, ТУС — Товариство Українців Самостійників, СУМК — Союз Української Молоді Канади, Інститут Св. Івана, Едмонтон відбудеться 9-го, 10-го, 11-го листопада 1979.

Офіційне відкриття З'їзду в п'ятницю вечером в Інституті Св. Івана, 11024 — 82 евеню, Едмонтон. Інститут це справа нас усіх. Просимо прибути на сесії в п'ятницю.

6:00 — Молебень
6:00 — вечеря
— Слово Високопреосв. Владики Бориса.
— Привіти всіх голів складових організацій.
8:00 — Збори Інституту Св. Івана.

ПРОГРАМА СЕСІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

субота, 9-го листопада в залі Церкви Св. Андрея, 9881 — 75 ст., Едмонтон, Альберта:

9:00 — Реєстрація й кава
— Відкриття сесії, голова Мирослава Фербей
— Молитва й привіт, всеч. о. М. Крищук
— Вшанування пам'яті померлих членок Союзу
— Вибір президії
— Вибір резолюційної й номінаційної комісії.
— Привіт і слово новообраної голови Союзу Українок Канади, Надії Боднар.
— Привіт голови відділу Св. Андрея, пані О. Юзвишин.
— Прийняття протоколу з минулорічного з'їзду.
Звіт праці Пров. Екзекутиви, голова М. Фербей.
Звіт касирки, Катерина Істон.
Звіт контрольної комісії.
Питання до звітів. Дискусія.
— Представлення делеґаток відділів.
— Заклик на організаційний фонд, пані Т. Ткачик.
— Вибір нової управи.
12:00 — спільний обід в залі Св. Андрея
1:30 — Загальна сесія в залі Св. Андрея
6.00 — вечеря і **перший виступ Театру для дітей** в авдиторії Св. Івана.

— — —

ПРОГРАМА СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ ПІД ЧАС МАНІТОБСЬКОГО ПРОВІНЦІЙНОГО З'ЇЗДУ СОЮЗУ УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ ЯКИЙ ВІДБУДЕТЬСЯ В ВІННІПЕЗІ 9, 10 і 11 листопада, 1979

П'ятниця, 9-го листопада вечером спільна Сесія в залі Катедри Пресв. Тройці:

7:00 год. Реєстрація делегатів і гостей та оглядини кімнати Садочка — пані М. Марущак, і Музею — пані А. Павлик при Катедрі, та виставка убрання дітей під час хрещення, пані В. Мисяк при Катедрі.
7:30 год. Вхід з прапорами всіх відділів Союзу Українок при співучасті СУМК
Відкриття — голова Ман. Пров. Екзекутиви Союзу Українок Канади, добр. Юстина Лучак
Покликання президії
Молитва
Вшанування пам'яті померлих членів складових організацій СУС
Концерт Молоді — Участь беруть діти з Катедри, Собору і громади Всіх Святих — Транскона, Ман.
Представлення стипендіятки на 1979 р. панни К. Щур і стипендіятів літніх Курсів Українознавства при Колегії св. Андрея — пані М. Юрків
Чайне прийняття заходом ВінніпезькихвідділівС.У.К.

Субота, 10-го листопада:

8:30 - 10:00 Зустріч делегаток і гостей коло Катедри Пресв. Тройці, а відтак відвідини Рідних Шкіл при Катедрі і Соборі
Колегія Св. Андрея — 10:30 - 11:00 Розповідь про відбуття літнього табору в Роблин, Ман. з нагоди Року Дитини, що був організований Союзом Українок Канади
11:00 - 11:30 Розповідь про працю молодшого СУМК при Катедрі — пані О. Бугера, дорадниця
11:30 - 12:00 Враження делегатів з відвідин шкіл і дискусія про школи — пані М. Юрків, реф. шкільництва і пані М. Бан, директорка
12:30 год. Обід. Слово про Музей, А. Павлик
Після обіду — Збори Колегії Св. Андрея
Вечером — Бенкет

Неділя, 11-го листопада:

Свята Літургія в Катедрі Пресв. Тройці, 1175 Мейн
9:30 рано Зустріч Преосв. Владики Василія і св. Літургія. Після св. Літургії відбудеться Панахида за померлих членів і полеглих вояків
12:00 Спільний обід в катедральній авдиторії і продовження З'їзду

Під час обіду буде інформація про трофей для молодшого СУМК, бл. п. Петра Креп'якевича — пані О. Завісляк.
Закінчення З'їзду.

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGNS AND STITCHES

Опрацювала Анастасія Рурик

Це вже третє видання про вишивки і стіби в англійській мові. Багато ілюстрована 12 сторінок взорів вишивок, 8 з них в кольорах, багато ілюстрованих взірців на вишивання декоративних подушок, обрусів, ниток. Взори вишивок полтавського вирізування, роблення мережок. Стіби показують як легко навчитись вишивати гладдю, низинкою, яворівкою та багато інших стібів.

Книжка має 130 сторін друку, широкий формат, вигідний для розміщення взорів, спеціяльна оправа, щоб книжка легко відкривалась.

Ціна $7.00.

UKRAINIAN WOMEN'S ASS'N of CANADA
A-25 11024-82 Ave. Edmonton, Alta.
T6G 0T2.

ISSN 0380-2140

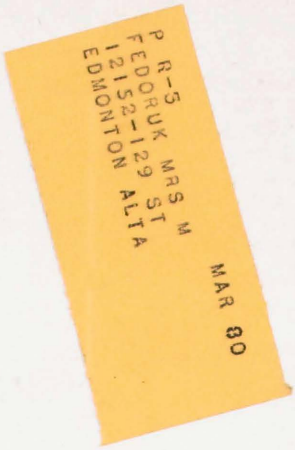

РЕДАКЦІЙНИЙ ФОНД, ЩО ЙОГО СКЛАЛИ ВІДДІЛИ У БЮДЖЕТІ ЧЕРЕЗ ЦЕНТРАЛЮ В 1979 Р.

СХІДНА КАНАДА — ОНТАРІО і КВЕБЕК. Відділи:

Лесі Українки — Виндзор	$25.00
Лесі Українки — Вотерфорд	20.00
Лесі Українки — Гамільтон	10.00
Доньки України — Монтреал, Кве.	30.00
Княгині Ольги — Торонто	25.00
Св. Анни — Скарборо	25.00
„Барвінок" — Ошава	15.00
Лесі Українки — Брентфорд	10.00
Лесі Українки — Оттава	25.00
Лесі Українки — Монтреал	10.00
Доньки України — Тандер Бей	10.00
Княгині Ольги — Лашін, Кве.	25.00
Лесі Українки — Ст. Кетерінс	7.00
Лесі Українки — Чатам	25.00
Княгині Ольги — Ґрімсбі	5.00

САСКАЧЕВАН:

Лесі Українки — Вадіна	10.00
Хариті Кононенко — Блейн Лейк	10.00
О. Кобилянської — Тіодор	3.00
О. Кобилянської — Мазепа	10.00
Доньки України — Виниярд	5.00
Лесі Українки — Мелфорт	5.00
Олени Пчілки — Йорктон	18.00
Княгині Ольги — Принс Альберт	10.00
Лесі Українки — Редфілд	10.00
Олени Пчілки — Медов Лейк	10.00
Княгині Ярославни — Бруксбі	4.00
Ольги Басарабової — Гефорд	15.00
Ольги Басарабової — Ґлеслин	10.00
Ольги Кобилянської — Саскатун	5.00
Лесі Українки — Ст. Джулієн	25.00
Ольги Кобилянської — Годсон Бей	10.00
Олени Пчілки — Норт Бетлфорд	20.00
Ольги Кобилянської — Шіго	10.00
Лесі Українки — Вірдейл	2.00
Княгині Ольги — Ґронлід	10.00
О. Басарабової — Вакав	6.00
Ольги Кобилянської — Мі?ам	5.00
Доньки України — Реджайна	20.00
Лесі Українки — Єлов Крік	5.00
Марії Маркович — Канора —	30.00
Ольги Басарабової — Ніпавин	10.00
Княгині Ольги — Айтуна	15.00
Лесі Українки — Стирджес	5.00
Ольги Кобилянської — Донвел	10.00

АЛЬБЕРТА

Ольги Басарабової — Торгилд	5.00
Олени Пчілки — Мирнам	15.00
Лесі Українки — Ціч Коломия	1.00
Ольги Кобилянської — Смокі Лейк	20.00
Княгині Ольги — Кеґревил	10.00
Лесі Українки — Ту Гилс	20.00
Ольги Басарабової — Торсбі	5.00
О. Басарабової — Васетна	5.00
Олени Пчілки — Беліс	3.00
Ольги Басарабової — Торгилд	3.00
При Церкві Св. Андрея — Едмонтон	25.00
О. Басарабової — Калґари	10.00
Л. Українки — Едмонтон	20.00
Л. Українки — Радвей	10.00
Л. Українки — Сангудо	10.00
Л. Українки — Ендрю	5.00

БРІТ. КОЛЮМБІЯ:

О. Кобилянської — Чиливек	5.00
С. Стечишин — Келовна	10.00
Л. Українки — Ванкувер	50.00
О. Кобилянської — Волей - Сирей	25.00

МАНІТОБА:

Доньки України — Роблін	5.00
Лесі Українки — Брендон	10.00
Лесі Українки — Давфин	5.00
Лесі Українки — Овкбирн	10.00
О. Кобилянської — Роза	5.00
Лесі Українки — Форт Френсис	5.00
Св. Анни — Форт Френсес	25.00
Княгині Ольги — Вінніпеґ	10.00
Л. Українки — Сенди Лейк	5.00
Доньки України — Флин Флон	4.00
Лесі Українки — Мензі	25.00
Доньки України — Томсон	20.00
О. Кобилянської — Сондавн	6.00

ДО ЧИТАЧІВ - ПЕРЕДПЛАТНИКІВ

Дорогі Читачі — нам всім ходить про те, щоб наш журнал виходив на час і не мав фінансових труднощів. Тому ми просимо Вас, як одержите це число — оберніть і погляньте на останню сторінку на наліпку з Вашою адресою. Якщо Ваша передплата виходить, то будьте ласкаві вислати її завчасу, щоб вона була заплачена рік наперед.

Поштовий уряд того вимагає, бо в іншім разі ми доплачуємо пошту до кожного примірника, якщо адреса показує, що передплата вигасла.

Ми воліємо не висилати упімнень, бо вони також получені з видатками. А це Ваші гроші.

Адміністрація „Променя"